

IMMACULATA

3/2003

č.67

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2003

Květen - abychom podle příkladu Panny Marie z Nazareta byli stále více poslušni vnuknutím Svatého Ducha, Božského Posvětitelce duší.

Červen - abychom naším životem, posilovaným Eucharistií, vzdávali Pánu chválu a bratry obdarovávali láskou.

Červenec - abychom uměli prožívat neděli jako dar velikonoční radosti a zjevení slávy zmrtvýchvstalého Pána.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejľaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejľaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchů počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

na Zelený čtvrtek papež Jan Pavel II. napsal novou encykliku, která se týká Nejsvětější Svátosti - Eucharistie. Papež v ní poukazuje na obrovskou hodnotu Svátosti Oltářní a říká, že „**Eucharistie**, spásná přítomnost Ježíše ve společenství věřících a jejich duchovní pokrm, **je to nejčennější**, co může církev mít na své pouti dějinami.“ Tomu, kdo rád setrvává před Nejsvětější svátostí, kdo zakusil, jak „chutná“ Ježíšova přítomnost, není třeba mnoho vysvětlovat - bez Krista v Eucharistii by byl tento svět velmi smutný.

Avšak Nejsvětější svátost si nemůže nikdo „vyrobit“ sám. Je to Boží dar, který je nám dán skrze ruce kněze. Ježíš se při mši svaté pokorně vydává do rukou svých kněží a stává se pokrmem pro své věřící. V encyklice v souvislosti se služebným kněžstvím papež zdůrazňuje, že „Eucharistie je hlavním a ústředním důvodem pro existenci svátosti kněžství“, neboť pouze platně vysvěceným kněžím je dána moc proměňovat dary chleba a vína v Tělo a Krev Krista.

V naší zemi máme už delší dobu vážný nedostatek kněží, kteří by udělovali Kristovy svátosti. Byli bychom rádi, kdyby se situace změnila, jenže povolání ke kněžské službě si nikdo nemůže dát sám - to může jen Pán Ježíš. V evangeliu o tom praví: „Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás,“ (Jan 15,16) a na jiném místě: „žeň je sice hojná, ale dělníků málo, prostě proto pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň“ (Mt 9,37-38).

Prostě tedy i Vy, milí čtenáři, ať Pán pošle dělníky - svaté kněze, abychom mohli vždy mít uprostřed sebe eucharistického Krista a důstojně Ho mohli přijímat.

br. Bohdan

Modlitba za mír

Jan Pavel II.

Modlím se k Tobě,
Tvůrce přírody i člověka,
pravdy a krásy!
Slyš můj hlas -
vždyť je to hlas
všech obětí všech válek a všeho násilí
mezi jednotlivými národy;

slyš můj hlas, když Tě prosím,
a vlož do srdcí všech lidí
moudrost míru,
sílu spravedlnosti
a radost ze společenství;

slyš můj hlas -
vždyť mluvím jménem mnoha lidí
v každé zemi a v každé epoše dějin,
kteří nechtějí válku
a jsou připraveni kráčet cestami míru;

slyš můj hlas a uděl nám rozumnost a sílu,
abychom vždy dokázali odpovědět
na nenávisť láskou,
na spravedlnost naprostou věrností spravedlnosti,
na bídu sebezáporem,
na válku mírem.

Bože, slyš můj hlas
a uděl světu svůj trvalý pokoj a mír!

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

Petr Kathanií

V evangeliu čteme, jak Pán Ježíš vypravoval mezi četnými podobenstvími, také příběh o člověku, který zasel na svém poli dobré semeno. Avšak nepřítel mezi dobré semeno nasej plevel, který zároveň s pšenicí rostl a ubíral jí sílu. Hospodář mohl sice plevel vytrhat, ale obával se, aby s plevelem nebyla vytrhána také pšenice, a proto čekal až do žní. O žních nařídil, aby pšenici svázali do snopů a odvezli do stodol, plevel pak na hromadu ke spálení. Čteme-li pozorně toto podobenství a uvažujeme-li o něm, zjistíme mnoho podobného mezi hospodářem a Františkem; hospodářovým polem a Františkovým řádem. Také světec, jako dobrý hospodář, dal církvi syny - horlivé muže, kteří v péči o duše byli její ozdobou. Avšak zdárný růst řádu byl trnem v oku zlému nepříteli lidstva, který si umínil, že řád zničí. Nasel v něm plevel v bratrích méně horlivých, nebo v těch kteří do řádu vstoupili bez povolání. František pozoroval, jak se plevel rozmáhal, ale jako moudrý hospodář v evangeliu nevytrhal z pole řádu zhoubný plevel, nýbrž pečoval o to, aby se tento nešířil a nebyl ke škodě dobrému semeni. Stejně si počínal nejen samotný František, ale když se vzdal vedení řádu, snažil se toto smýšlení vštípit i svěmu vikáři Petrovi Kathanií.

Odstraňovat nešváry a poklesky proti řeholi byla pro Petra namáhavá a náročná práce, ale František si nemohl vybrat lepšího zástupce ve správě řádu než byl Petr, který byl vzdělaný a horlivý řeholník. Byl to řeholník mírný a ústupný povahy, který se výborně hodil pro úkol, jež mu František svěřil. Když světec pobýval po návratu z Říma v reatinském údolí, uvědomoval si, že Petr se může i přes svou mírnost unáhlit, když vidí neústupnost a tvrdošijnost, a proto mu poslal dopis, v němž mu dával

radu, jak by si měl počínat s provinilými bratry. V dopise mu napsal: „Drahý bratře, Bůh tě opatruj a zachovej ve svaté lásce. Doporučuji ti ve všem jednání takovou trpělivost, že kdyby někdo z bratří nebo někdo jiný proti tobě jednal, ano i kdyby se tak dalece zapomněl, že by tě až ztloukl, abys vše přijímal jako zvláštní milost. Buď vždy takového smýšlení a nikdy se mu ne-zpronevěřuj. Miluj ty, kteří s tebou zle nakládají a nesmíš od nich nic jiného chtít, než jak Pán ti dá. A podle toho chci poznat, že miluješ Pána a mne, jeho služebníka i tvého, když budeš takhle jednat: totiž aby nebyl ani jeden bratr na světě, i kdyby třeba nejtěžšího hříchu se dopustil, který by ti přišel na oči a musel pak odejít bez tvého slitování, pokud slitování hledá; a kdyby milosrdenství nehledal, zeptej se ho sám, zda nechce milosrdenství. A i kdyby ti pak ještě tisíckrát přišel na oči, měj ho rád víc než mne, abys ho přivedl k Pánu. A s takovými měj vždy slitování. A co nejdříve oznam kvardiánům, že ses rozhodl takto postupovat.“

Kdyby některý bratr byl sveden zlým nepřitelem a smrtelně zhřešil, je pod poslušností povinen obrátit se ke svému kvardiánu. A všichni bratří, kteří by o jeho hříchu věděli, ať ho nezaňhanbují nebo mu to nevyčítají, naopak ať jsou k němu milosrdní a hřích svého bratra ať si nechávají pro sebe, neboť »lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní«. Jsou také pod poslušností povinni poslat ho s doprovodem ke svému kustodovi. Kustod ať se o něj sám milosrdně postará, jak by si sám přál, aby bylo o něj postaráno, kdyby byl v podobné situaci.

Kdyby upadl do lehkého hříchu, ať se vyzpovídá svému bratru, který je knězem; a není-li tam kněz, ať se vyzná svému bratru, dokud nenalezne kněze, který by mu dal svátostné rozhřešení, jak bylo řečeno; a ti nemají mít právo uložit mu jiné pokání, než: »Jdi a už nehřeš.«

František zde mluví o veřejném pokání, ne o pokání uloženém ve zpovědi. Toto je zadostiučinění za spáchaný hřích a také prostředek a varování, aby nedošlo k opětovnému pádu pro budoucnost. Co se týče veřejných chyb, přál si ovšem světec, aby byly též veřejně potrestány a odčiněny, jak k tomu sám dal příklad při mnohých příležitostech. Ve svém dopise naléhá více na milosrdenství a mírnost, než na spravedlnost a přísnost, podle vzoru Ježíše Krista, který měl slitování s kajícími hříšníky. Také dobře znal slova sv. apoštola Pavla, který doporučuje, aby chom bratra kárali v duchu mírnosti a trestů používali se vši trpělivostí. Světec napomíná svého vikáře, když si stěžuje na neposlušnost některých podřízených, aby se ve své horlivosti neunáhlil, protože každý člověk postavený na vedoucí místo je od přirozenosti nakloněn k přísnosti, když se mu podřízení nechtějí podřídit.

Františkových moudrých rad a pokynů měl Petr velice zapotřebí, neboť často se stávalo, že narazil na tuhý odpor. Chtě nechtě byl často nucen použít i ráznějších prostředků a trestat, zvláště když bratři opovrhovali laskavými pokyny a napomínáním. Jeho spravedlivé počínání se mnohým nespokojencům nelíbilo, začali proti němu tajně brojit a někteří se veřejně postavili na odpor.

Na to musí být připraven každý představený, nechce-li se podobat, svou hříšnou lhůstevností starozákonnímu veleknězi Helimu. Každý představený musí jednat tak jako Petr Kathanii a ne lhůstevně nebo z hříšné touhy mít pokoj a mír, či z lidských ohledů a snahy být oblíben u podřízených trpět zlo, které pro zachování dobra je povinen omezit nebo zcela odstranit. Bůh si v den soudu vyžádá z jeho rukou duši každého podřízeného a běda tomu, kdo bude muset přiznat, že jeho nedbalostí a lhůstevností některá zahynula.

Brzy po odeslání listu obdržel František nové nepřilíši potěšitelné zprávy od svého vikáře. Oznamoval mu, že si již neví rady proti některým zatvrzelcům a žádal ho, aby se sám do Porciunkule vrátil, protože jeho snad někteří

spíš uposlechnou a budou plnit, k čemu jsou povoláni. Při čtení dopisu se František vztyčil na lůžku, na které byl upoután kvůli onemocnění žaludku a sleziny, které se objevilo po jeho návratu z Východu, a s rukama zdviženými k nebi zvolal: „Pane Ježíši Kriste, který sis vyvolil dvanařt apoštolů, aby hlásali Tvé svaté evangelium a také jsi založil náš řád k šíření svatě víry a hlásání evangelia, kdo zadostiučiní za bratry tohoto řádu, když nebudou plnit to, k čemu byli povoláni, když totiž nebudou pro jiné světlem, ale spíše budou ukazovat skutky temnoty? Od tebe Pane a od celého nebeského dvora a ode mne, bídneho sluhy, budou zlořečeni takoví bratři, kteří svým špatným příkladem ničí a kazí, co Ty s jinými svatými bratry našeho řádu buduješ.“

Jinou špatnou zprávu četl světec v listě svého vikáře, že totiž provinciál lombardský Jan ze Stiacchia proti jeho vůli opět zavedl zrušené bohoslovecké studium v Bologni. Při této zvěsti dal již František průchod své vnitřní bolesti, když zvolal: „Co to je za lidi, kteří se opovážili vyrvat mi můj řád a mé bratry. Až se dostavím ke generální kapitule, pak jim ukáži, jaká je má vůle. Bratr, který ho ošetřoval, se ptal, zda budou sesazení neposlušní představení, kteří zneuzivají svého postavení, neboť ostatním bratřím byla divná světcova shovívavost. „Odpusť ti to bratře Bůh,“ odpověděl světec, „domníváš se neprávem, že bych byl lhůstevný k tomu, jak se bratři chovají, a že bych byl k nim příliš shovívavý. Vzdal jsem se vrchní správy řádu jednak proto, že jsem se cítil slabý k jeho vedení, a také proto, že někteří bratři mnou opovrhovali. Věř mi, kdyby opět všichni bratři byli takoví jako moji první synové, nikdy by neměli jiného představeného. Protože sám nemohu své neposlušné bratry napravit, nechci být jejich tyranem, abych je trestal nebo bičoval, jak je tomu u světské moci. Sám Bůh najde neposlušné a potrestá je. Ať si žijí, jak chtějí. Bude lépe, když zahynou, než aby přivedli mnohé dobré do záhuby. Co se mne týče neustanu až do své smrti slovem i příkladem všechny bratry povzbuzovat, aby kráčeli po

cestě, kterou jsem jim z vůle Boží naznačil. Pak se nebudou moci vymlouvat a já nebudu nucen za ně Bohu skládat účty.“

Od této chvíle se František stranil styku s bratry a nechtěl slyšet nové nepřijemné žaloby. Jen jednou se ještě prorocky vyjádřil: „Milí bratři, věřte mi, že nadejde čas, kdy náš řád, Bohem milovaný, špatným příkladem upadne v tak špatnou pověst, že každý jeho člen se bude muset na veřejnosti stydět. Ti, kteří v tu dobu budou žádat o přijetí do řádu, budou k tomu vedeni pouze Duchem Svatým, budou čistí na těle a na duchu a budou vpravdě od Boha požehnáni. Přestože budou jednat záslužně, přece při chladnoucí lásce, která nutí svaté horlivě jednat, nadějují jim mnohá pokušení. Ti, kteří se osvědčí, budou lepší než jejich předchůdci. Běda těm, kteří pouze napodobují řeholní život

a spoléhají se na svou učenost a moudrost, kteří zahálují a necvičí se v ctnosti, na cestě kříže a pokání, v ryzím zachovávání evangelia, k čemu jsou zavázáni svými řeholními slibů. Tito nebudou statečně odpírat pokušením, které na ně Bůh sešle, aby se ukázalo, kdo je vyvolený. Ti, kdo obstojí a budou uznáni za schopné, obdrží korunu života, ke které jim dopomohla zloba nešlechetných a zavržených.“

Když byl František několik dní upoután na lůžko, dychtivě očekával okamžik, až se mu uleví, aby mohl navštívit Porciunkuli. Za dvě neděle se tak zotavil, že se mohl vydat na cestu. Spěchal s několika bratry k mateřinci svého řádu. Když dorazil do Porciunkule, viděl, jak si Petr navzdory špatnému zdraví a obtížnému postavení vede vzorně a obezřetně. Pochválil jej, že si tak moudře ve svém úřadě počíná. Sám se

foto: BS

Řehole a život menších bratří je toto: Zachovávat svaté evangelium našeho Pána Ježíše Krista životem v poslušnosti, bez vlastnictví a v čistotě.

Řád minoritů sv. Františka z Assisi **zve z řad mladých mužů všechny zájemce o řeholní život v duchu zásad sv. Františka z Assisi **na exercicie ve dnech 7. až 10. července 2003.** Další termín je od 1. do 3. srpna 2003.**

Konvent minoritů u Matky Boží, Kosmákova 45, 586 01 Jihlava,
tel. číslo: 567 303 604, případně e-mail: jih-min@volny.cz.

s ním chopil otěží řádu, a začal hlavně výchovou nově přijatých bratří a také těch, kteří byli posláni k polepsení. Když pomáhal světec svému vikáři při správě řádu, pozoroval, jak Petr neobyčejně chřadne. Snad to způsobil zárodek nemoci, kterou delší dobu trpěl, ale také velká námaha a starosti při řízení řádu. Dlouho se přemáhal, a počátkem března roku 1221 byl nucen ulehnout na lůžko, ze kterého již nevstal. Nemoc se zhoršovala den ze dne. František věnoval veškerý svůj čas jeho obsluze. Pečoval

o něj jako starostlivá matka. Postaral se o dobrého lékaře a léky, ale vše bylo marné. Petr zemřel 10. března. František a bratři jej srdečně oplakávali a na důkaz lásky a úcty ho pochováli v kostele v Porciunkuli. František se také postaral o náhrobní kámen s nápisem o jeho smrti, který je v Porciunkuli do dnešního dne. Po smrti Petra Kathanii František začal uvažovat o novém zástupci ve správě řádu.

podle knihy *Svatý František Serafický*
od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS

Žalm 134: Chvalte Hospodina, který koná dny

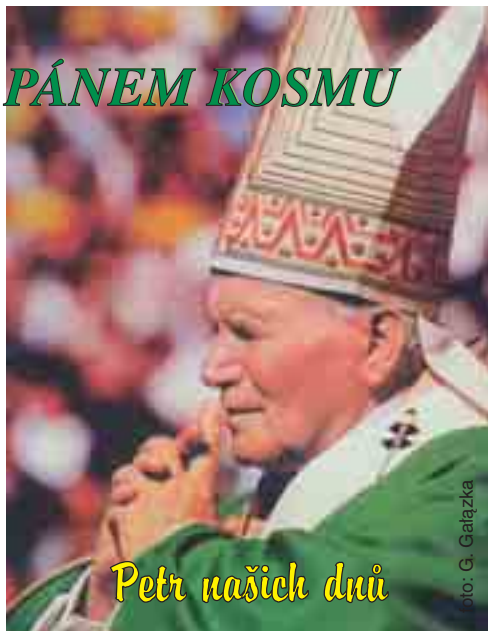
ON JE NAPROSTÝM PÁNEM KOSMU

Generální audiece 9. dubna 2003

Liturgie chval, kterou sledujeme v průběhu svých katechezí, nám předkládá první část 134. žalmu, který nám nyní zazpíval sbor. Text odhaluje hustou řadu narážek na jiné biblické úryvky a atmosféra, která jej zahaluje, se zdá být velikonoční. Ne náhodou židovská tradice spojila náš žalm s následujícím žalmem 135. a považovala je společně za „velký Hallel“, tj. slavnostní a jásavou chválu, kterou je třeba zapět Hospodinu u příležitosti Paschy (Velikonoc). Žalm totiž silně vyzdvihuje exodus připomínkou egyptských „ran“ a evokací vstupu do zaslíbené země. Avšak sledujeme nyní postupné etapy, které 134. žalm odhaluje v průběhu prvních 12 veršů. Je to reflexe, kterou chceme proměnit v modlitbu.

V úvodu se setkáváme s charakteristickou výzvou ke chvále, typickým prvkem hymnů adresovaných v žaltáři Hospodinu. Výzva zanotovat aleluja je adresována „Hospodinovým služebníkům“ (srov. v. 1), kteří jsou v hebrejském originálu představováni jako „*stojící na nohou, vzpřímení*“ v posvátném prostoru chrámu (srov. v. 2), tj. v obřadním postoji modlitby (srov. Ž 133, 1-2).

Do chvály jsou především zapojeni kulturní služebníci, kněží a levité, kteří stojí „*v nádvořích domu našeho Boha*“ (Ž 134, 2). Nicméně k těmto Hospodinovým služebníkům jsou ideálně přidruženi všichni věřící. Vždyť hned nato je zmínka o vyvolení celého Izraele, aby byl spojencem

Petr našich dnů

foto: G. Galážka

a svědkem Hospodinovy lásky: „*Hospodin si vyvolil Jakuba, za zvláštní vlastnictví přijal Izraele*“ (v. 4). V tomto výhledu se oslavují dvě základní vlastnosti Boha: On je „*dobrý*“ a „*libezný*“ (srov. v. 3). Svazek mezi námi a Pánem je poznamenán láskou, důvěrností a radostným přilnutím.

Po výzvě ke chvále pokračuje žalmista slavnostním vyznáním víry, jež je zahájeno typickým výrazem: „*Já přece vím*,“ to je poznávám, věřím (srov. v. 5). Sólista jménem lidu, který se sešel na liturgické shromáždění, vyhlašuje dva články víry. Především se velebí Boží dílo v celém vesmíru: On

je naprostým Pánem kosmu. „Všechno, co Hospodin chce, to činí na nebesích i na zemi“ (v. 6). Vládne dokonce i mořím a propastem, jež jsou symbolem chaosu záporných sil, omezení a nicoty. A ještě, Hospodin vytváří mraky, blesky, déšť a větry tím, že sahá do „svých zásob“ (srv. v. 7.) Antický člověk Blízkého východu si totiž představoval, že klimatické živly byly střezeny v příslušných zásobárnách, podobných nebeským schránkám, z nichž pak Bůh čerpal, aby je rozséval po zemi.

Druhá složka vyznání víry se týká dějin spásy. Bůh Stvořitel je nyní uznáván za Pána Vykupitele tím, že jsou připomínány základní události vysvobození Izraele z egyptského otroctví. Žalmista cituje především „ránu prvorozených“ (srv. Ex 12, 29-30), jež shrnuje všechna znamení a zázraky, které vykonal Bůh Osvoboditel během epepeje Exodu (srv. Ž 134, 8-9). Hned nato probíhají ve vzpomínce proslulá vítězství, jež umožnila Izraeli překonat těžkosti a překážky, na které narazil při svém putování (srv. vv. 10-11). Nakonec se na obzoru objeví zaslíbená země, kterou Izrael dostává od Hospodina „do dědictví“ (srv. v. 12).

Nuže, všechna tato znamení smlouvy, o nichž bude ze široka hovořit následující 135. žalm, dosvědčují základní pravdu, vyhlášenou v prvním přikázání Desatera. Bůh je jediný a je osoba, která činí a mluví, miluje a zachraňuje. „Hospodin je

velký, náš Pán je nade všechny bohy“ (srv. Ex 20, 2-3; Ž 94, 3).

Ve stopách tohoto vyznání víry i my povznesme svou chválu k Bohu. Svátý papež Klement I. ve svém Listu korintským nám adresuje toto vybídnutí: „Hledme na Otce a Stvořitele celého vesmíru, nespouštějme ze zřetele velkolepé dary a vznešená dobrodíní pokoje. Kontemplujme Ho myšlenkou a hledme očima duše na Jeho velkou vůli. Uvažujme, jak je spravedlivý ke každému svému tvor. Nebesa, která se pohybují podle Jeho řádu, Ho poslouchají v harmonii. Den a noc vykonávají svůj běh, který On stanovil, a nepřekážejí si navzájem. Slunce, měsíc a sbory hvězd harmonicky obíhají podle Jeho řízení a nevybočují ze svých drah, jež jim byly určeny. Země, z jeho vůle plodná, vydává hojnou potravu pro lidi, pro dravce a pro všechny živočichy, kteří na ní žijí, aniž by se Mu vzpírali a aniž by něco měnili na Jeho uspořádání.“ (19, 2-20; *I Padri Apostolici*, Roma 1984, s. 62-63). Klement I. to uzavřel poznámkou: „Stvořitel a Pán vesmíru stanovil, aby se všechny tyto věci uskutečňovaly v pokoji a ve svornosti, s užitekem pro všechny a zvláště pro nás, kteří se utíkáme k jeho milosrdenství skrze našeho Pána Ježíše Krista. Jemu buď sláva a chvála na věky věků. Amen“ (20, 11-12; tamtéž, s. 63).

Přeložil Josef Koláček SJ

Nová encyklika o Eucharistii

Svátý otec nás opět obdaroval milým svátečním dárkem. Na Veliký čtvrtek nás nejen překvapil svou dobrou tělesnou kondicí, informacemi o dalších poutích, ale předal nám i další encykliku. Tentokrát o Eucharistii, která buduje církev a ta žije z ní. V šesti kapitolách encykliky nás papež vede po cestách svého „úžasu“ nad darem Večeřadla. Ano, právě slovo „úžas“ je hlavním motivem nového dokumentu. Doufejme, že encyklika přinese svým čtenářům hlubší proniknutí do eucharistického tajemství.

Rád bych připomenul poselství obsažené ve třetí kapitole dokumentu, které se již stalo zdrojem některých kontroverzí na poli ekumenických rozhovorů. Svátý otec ještě jednou zdůraznil svou úctu k jiným církvím a společenstvím, kde se v rámci

ekumenické činnosti dosáhlo významných pokroků, ale také poctivě a ne dvojznačně připomenul, že v těchto společenstvích, která vznikla především v 16. stol. a později, a kde neexistuje svátostné služebné kněžství, neuchovala se původní a úplná podstata eucharistického tajemství. A proto „se katolictví věfící, i když respektují náboženské přesvědčení těchto svých odloučených bratří, mají zdržet účasti na přijímání podávaného při jejich slavnostech, aby neposkytovali prostor dvojznačností o povaze Eucharistie a dostáli povinnosti vydávat jasné svědectví pravdě.“ (č. 30).

V páté kapitole Svátý otec povzbuzuje k důstojnému slavení Eucharistie. Poukazuje na krásu liturgie i krásu srdce. Poslední kapitola vybízí k přijetí Marie jako opory a vůdce v postoji víry vůči Eucharistii, jakožto tajemství víry (Mysterium fidei).

red

ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

- výraz křesťanské naděje

Vypravuje se žert o tzv. superprogresivních teologiích. Měli se sejít na tajném místě a promluvit si o tzv. křesťanských mytologiích. Jednomu z nich se klade do úst tento výrok: „Kopal jsem v Jeruzalémě potají v místě Ježíšova hrobu. Ke svému překvapení jsem tam našel zbytky kostí muže z 1. století naší éry. Důkaz je tedy jasný. Vypravování evangelíí o Kristově vzkříšení je mytologie, výraz naděje, nic víc.“ Druzí teologové prý však protestovali: „To není možné!“ - „A proč by to nebylo možné?“ - „To by pak Ježíš Kristus skutečně existoval, zatímco je to jenom mytologický výraz lidských ideálů!“

Je to pochopitelně jenom žert. Ale jisté fráze pronikají do obecného povědomí, a někdy si ani dobří křesťané neuvědomují jejich dopad. Tak mně skutečně jeden věřící tvrdil, že prý už dnes moderní exegeté vzkříšení z mrtvých v materiálním smyslu neuznávají, že je to výraz křesťanské naděje. Nemáme možnosti ptát se na víc. Položil jsem mu tedy otázku: Co bylo tedy ve svědectví apoštolů nového? Oni považovali za své hlavní poslání vydat svědectví o tom, že Ježíš vstal z mrtvých. Proč to dělali, proč chodili za to na smrt, když jde jenom o mytologický výraz lidské naděje?

Nebo to má být vyznání víry, že existuje život i po smrti? Ale to hlásají všechna náboženství. Jaký mají pro to důkaz? Jeden z hlavních je tento: Na tomto světě není spravedlnost, opravdu se jí nikdo nedovolá; proto ji zobrazují jako sochu se zavázanýma očima. Není-li spravedlnosti v tomto životě, pak musí být alespoň v životě po smrti, na věčnosti. Jiní nejsou tak pesimističtí. Jsou toho názoru, že se život, který vedou, vydržet dá, že je tu sice slzavé údolí, ale že jejich vlastní pláč není nesnesitelný. Ale mají jinou potíž. I když oni by

vydrželi tento život, život nevydrží je. Beznadějně utíká, mizí, až zmizí.

Tato myšlenka vyvolala vnitřní krizi u jednoho francouzského neomarxisty. Byl nadšeným teoretikem nových struktur společnosti, nové sociální spravedlnosti. Ale červ pochybností začal hldat z této strany: Budeme se dít na předělání společenského systému, bude to stát mnoho obětí. Ale my zmizíme dřív, než se to všechno povede. A budou pak generace, které přijdou po nás, o naše reformy ještě stát? Nebudou už zastaralé? Život, který mizí, si nezaslouží tolik námahy. Proto ti, kdo chtějí opravdu věřit v život, musí předpokládat, že existuje po smrti život věčný.

Náboženství se tu tedy objevuje jako uspokojivé řešení základního životního problému. Ale je-li opravdu tak uspokojivé, proč mu tolik lidí odporuje? Proč jsou nevěřící? Mají totiž pochybnosti i o věčném životě, který všechna náboženství slibují po smrti. Musí to být život jiný, lepší, než je náš pozemský. Jinak by se všechny dosavadní problémy a všechny těžkosti znovu vrátily. Smrtí tedy vstupujeme do jiného života. Ale jsme s tím opravdu spokojeni? Láká nás ten jiný, lepší život tolik?

Jít do nového, lepšího života znamená jít do neznáma. Jít do neznáma je sice romantika, ale není to naděje. Vzpomínám si na jeden výlet v Alpách. Byl překrásný. Počasí nám přálo, obloha byla bez mráčku. Vystoupili jsme na vysokou horu, a to mnohem dřív, než jsme předpokládali. Úspěch svádí. Rozhodli jsme se, že se vrátíme domů jinou cestou, než tou, co jsme přišli, neznámou. I ta se ukázala malebnou. Ale pak se začalo slunce sklánět a bylo potřeba myslet na návrat. Ale cesta se v horách točila nebezpečnými úseky. Všechny pasáže byly nádherné, panoráma kouzelné. Ale my jsme byli čím dál víc nervóznější. Kam nás to zavede? Najednou jeden z našich společníků objevil na kameni turistickou značku. Označovala známou cestu, která vedla domů, k místu, kde jsme bydleli. Všichni vykřikli radostí. Tu jsme pochopili, že pravá naděje není ve slibu vidět něco nového, ale v jistotě dostat se zpátky domů.

Je to banální příklad, ale snad poslouží k tomu, abychom si uvědomili, jaký je rozdíl mezi slibem nového lepšího života po smrti, který zaručují světová náboženství, a křesťanským zjevením vzkříšeného Krista. On se totiž po smrti jako by navrátil domů po nebezpečné cestě údolím stínů a smrti. Vrátil se do života na zemi.

Ale pak se budou opakovat všechny problémy, o kterých jsme mluvili na počátku? Nebude-li ten život jináčí, jsme tam, kde jsme byli. Odpověď na tuto námitku je zase typicky křesťanská. Ježíš se po svém zmrtvýchvstání

zjevil apoštolům. Jak ho viděli? Byli si jisti, že je to on, že žije. Měl tedy život jako předtím. Ale přece jenom byl jinší. Prošel zavřenými dveřmi, objevil se a zmizel. Měl tedy jiný život než předtím? Dalo se říci, že jiný, ale vlastně ne jiný. Ten předcházející život získal nové vlastnosti, přemohl všechny slabosti, kterým podléhal dříve. Ukázalo se tedy, že náš dosavadní pozemský život není k zahoezení, že se dá napravit, nebo lépe řečeno, že je schopen dorůst z života časného do života věčného. Smrtí jej tedy neztratíme. Zmrtvýchvstáním nalezneme znovu to, co jsme ztratili, ale najdeme to v plnosti a kráse.

Na univerzitách se dnes objevil nový vědní obor: srovnávací věda náboženská. Někdy se dělá povrchně a svádí k indiferentismu. Studenti pak mají dojem, že jsou si všechna náboženství v podstatě rovná. Ztrácí se víra v církvi a v poselství evangelia. Ale náboženské nauky se mohou a mají srovnávat upřímně, ve snaze vidět, co je společné a co není. Dělá-li se to tak, je to velká služba ekumenismu. Objevíme, že je ve vyznáních víry v celém světě opravdu mnoho společných základních prvků. Ale jsou vidět i rozdíly. A všichni opravdoví odborníci v tomto oboru mohou dosvědčit, že se nauka o zmrtvýchvstání, tak, jak ji známe z evangelia, vyskytuje jenom v křesťanství. Není nikde jinde na světě. Všechna náboženství, jak jsme řekli, slibují jiný život po smrti, zánik země a vstup do nebe. Kristus učí naopak návrat nazpět k tomu, co jsme ztratili, a sestup nebe na zemi. Těto novosti si byl dobře vědom už sv. Pavel, když prohlásil radikálně Korintským: „Nevstal-li Kristus z mrtvých, je vaše víra marná“ (1 Kor 15, 17). Pak bychom učili s jistými obměnami jenom to, co říkají jiní. Je tedy správný výraz, který dnes často slyšíme, že je totiž nauka o zmrtvýchvstání výrazem křesťanské naděje, ne mytologicky, ale skutečně a v pravdě.

P. Tomáš Špidlík, SJ
Převzato z Vatikánského rozhlasu
(<http://www.radiovaticana.cz>)

„*Bůh přišel na svět, aby se stal jedním z nás, a to se událo skrze Marii. Existuje pouze jediná cesta člověka k Bohu, která je totožná s cestou Boha k člověku - cesta skrze Marii. Jdeme s Marií do Ježíšovy školy. Nejlepší žákyní v této škole je Maria.*“

kard. Joachim Meisner

Působení Ducha Svatého v životě Panny Marie

Svatý Lukáš se zmiňuje o Marii již na začátku svého Evangelia. V nazaretském domku, ve světle očekávání, je Maria otevřena působení Ducha Svatého.

Ve Skutcích apoštolů vidíme Marii ve Večeřadle spolu s apoštolý v očekávání seslání Ducha Svatého.

Jak první tak i druhá zmínka o Marii v Novém zákoně se uskutečňuje v kontextu působení Ducha Božího. Kde je Maria, tam je Duch Boží. Jemu je zaslíbena a s Ním je spojena. Maria se stává pro Církev vzorem na její cestě v čase jako Prostřednice, Pomocnice a obraz Ducha Svatého.

Ve zvěstování Přesvaté Panně Marii Církev hlásá světu evangelium o novém člověku, který je poslušný Ducha a pozitivně reaguje na výzvy a nadpřirozené působení Ducha.

Mariiny výpovědi jak během Zvěstování: „*Staň se mi podle tvého slova*“ (Lk 1,38), tak v galilejské Káně: „*Udělejte, cokoli vám nařídí*“ (Jan 2,5), svědčí pro to, že Boží slovo je pro Ni rozkazem a normou. Proto se také ve slově Mariině nachází slovo Boží.

Maria naplněna Duchem Svatým odchází do hor, aby pomáhala své příbuzné Alžbětě. Když přestoupila práh domu, dítě se radostí pohnulo v lůně té starší ženy. Boží Duch je dárcé života. Tam, kde vane, člověk není osamocen, není ponechán svému osudu. Když Duch naplní člověka, pak život dostává nový smysl, novou radost. Pozdrav svaté Alžběty, který pronesla při návštěvě byl první mariánskou antifonou z mnoha těch, které zaznívají v Církvi: „*A blahoslašená, která uvěřila*“ (Lk 1,45). Maria odpověděla svým *Magnificat* a hned po něm začíná své *Benedictus* Zachariáš, který byl potrestán němotou za nedostatek víry. Duch Svatý rozvazuje jazyky. Je Duchem mluvčím a chválicím Boha. Kdo je němý, když se chváli Bůh, ztratil Ducha Svatého.

Maria z Večeřadla shromažďuje učedníky Ježíšovy pod jednou střechou, u jednoho stolu.

Slaví spolu s apoštolý první nověnu před sesláním Ducha Svatého, před narozením Církev.

Maria, která procházela cesty Páně od Betléma až po Golgotu, stále doprovází Církev během celého církevního roku. Mezi svátky Páně jsou svátky Panny Marie a před nedělí je Mariina sobota. Maria je pro nás zosobněním Ducha Svatého, protože Ona byla Jím naplněna, On v Ní přebýval a vedl Ji. Na prvních stránkách Písma svatého je napsáno: „*Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muž a ženu je stvořil* (Gn 1,27); zatímco v Otcí a Synu jsou více viditelné prvky mužské, otcovské, bratrské, v Duchu Svatém můžeme zahlédnout prvky ženské, mateřské, sesterské. Proto také Církev uctívá odedávna Ducha Svatého v Jeho Snoubence - v Marii. Je příznačné, že prosby

Církve ve Slavnost Seslání Ducha Svatého byly již naplněny v Marii. Tehdy se Církev modlí takto:

„Daruj šťastný plamen svůj
věrným srdcím, pamatuj
na nás, k nimž ses naklonil.“

Maria je uctívána jako Těšitelka zarmoucených. Ukazuje svému Synu (během IV. zastavení Křížové cesty), že je s Ním solidární skrze svou přítomnost, dokonce i tehdy, když bezprostředně nemůže pomoci. Ona nikdy nenechává Pána bez pomoci. Pod jejím pláštěm jsme blízko jeden druhému, jsme blízko Bohu. V dnešním rozděleném světě potřebujeme tuto blízkost, která je pro nás nutná.

Všechny Mariiny cesty vedou ke Kristu. Proto ztrácíme Krista, když ztrácíme Marii. Ona nedělá nic pro sebe, ale vše dělá pro Krista.

Z Ježíšova příkazu na Golgotě vzal Jan k sobě Marii, Snoubenku Ducha Svatého, a od této chvíle se stal hlasatelem Ducha Svatého. Když v nás samých, v našem rodinném prostředí, na pracovištích Maria obdrží svá práva, proměním se ja-

koby v chrámy, ze kterých bude vycházet světlo a teplo Ducha Svatého.

V modlitbě Anděl Páně říkáme: „A Ona počala z Ducha Svatého“. Maria si je vědoma, že disponuje Božími dobry, a proto začíná svůj *Magnificat* slovy: „Velebí má duše Hospodina.“ Jenom skrze poslušnost se Maria stala Matkou Ježíše Krista mocí Ducha Svatého. Pouze skrze poslušnost Církev bude i nadále dávat světu Krista v Duchu Svatém. Když Maria počala z Ducha Svatého, otevřela dveře a vydala se na cestu. Každý duchovní člověk se rozeznává po tom, co koná pro druhé.

Náš život je naplněn omyly a chybami. Potřebujeme orientační znamení. Uchopme do rukou Růžence a pak budeme na správné stopě, půjdeme ve šlépějích Kristových, který vyšel od Otce a k Otci se navrátil. Je to cesta budoucnosti Církve i světa. Je to cesta Ježíše Krista a Jeho Matky Marie.

O. Jindřich Bogdziewicz SP

*Podle knihy kardinála Joachima Meisnera:
„Być takimi, jakimi przewidział nas Bóg“*

PANE JEŽÍŠI, POHLÉDNI SVÝMA VLÍDNÝMA
OČIMA HLUBOKO DO MÉHO NITRA A SEJMÍ
BŘÍMĚ MÝCH OBAV A VÍN.
TY ZNÁŠ KAŽDOU MOJI MYŠLENKU.
PROSÍM, ODPUSŤ MI,
ŽE JSEM TĚ DŘÍVE NEHLEDAŁA.
UZDRAV MNE, DRAHÝ JEŽÍŠI,
UZDRAV MOJI DUŠI I MÉ TĚLO.
SMILUJ SE NADE MNOU!
DEJ MI SVÉHO SVATÉHO DUCHA,
AĚ PROZÁŘÍ KAŽDÝ OKAMŽIK MÉHO ŽIVOTA.
CHVÁLÍM TĚ A VELEBÍM, PANE JEŽÍŠI.
PROSÍM, POLOŽ SVOJÍ RUKU NA KAŽDÉHO Z NÁS.

Miloslava Šplíchalová

Sedm darů Ducha Svatého

Ve všech dřívějších a také ve většině dnes vydávaných katolických katechizmech a v učebnicích náboženství nacházíme kromě základních pravd a pouček následující výčet „sedmi darů Ducha Svatého“: dar moudrosti, rozumu, rady, síly, umění, zbožnosti a bázně Boží. Určité překvapení může vyvolat skutečnost, že v některých novějších katechizmech a kancionálech již tento výčet nenacházíme. Ještě větší překvapení vzbuzuje chybění zmínky o „sedmi darech“ v novém *Katechizmu katolické církve*.

Co to má znamenat? Změnilo se něco v chápání Ducha Svatého?

Určitě se nic nezměnilo ani v nauce o Duchu Svatém, a tím spíše v Jeho působení, v tom co, můžeme od Ducha Svatého očekávat a jak s ním můžeme spolupracovat.

Nauka o „sedmi darech Ducha Svatého“ byla přítomna v Církvi od II. Století až do II. Vatikánského sněmu.

Seznam „sedmi darů“ pochází ze Starého zákona. Když prorok Izajáš prorokuje příchod očekávaného mesiáše - Emmanuela, říká: „I vzejde proutek z pařezu Jišajova a výhonek z jeho kořenů a vydá ovoce. Na něm spočine duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumnosti, duch rady a bohatýrské síly, duch poznání a bázně Hospodinovy“ (Iz 11, 1-2). Předpovídá vlastnosti, které bude mít budoucí mesiáš. Starobylí překladatelé Izajáše přeložili hebrejský význam poslední vlastnosti dvěma slovy, aby vyjádřili jeho plný význam. Hebrejský termín, který určuje postoj úcty vůči Bohu obsahuje především ideu „bázně Boží“. Bázeň se nám spojuje především se strachem. Aby lépe vyjádřili, co je obsaženo v hebrejském pojmu přidali ještě jedno slovo: „zbožnost“. Takto se ze tří paralelních párů vlastností, které vypočítává prorok Izajáš ve shodě s pravidly hebrejského poetického jazyka, bylo v křesťanské tradici ustanoveno

„sedm darů Ducha Svatého“, které měl Ježíš a podle Jeho vzoru má také mít každý křesťan. V průběhu dějin bylo věnováno mnoho pozornosti „sedmi darům Ducha Svatého“, které byly považovány za plnost darů Ducha Svatého. Pro tuto plnost svědčilo číslo sedm, které má velmi bohatou biblickou symboliku.

Pochopení sedmi darů bylo pro věřící nenasnadné, protože první čtyři z nich se týkají sféry intelektuální (dar moudrosti, rozumu umění a rady). Není lehké pochopit nuance těchto pojmů. Kromě toho vypočítané vlastnosti, i když beze sporu jsou dary Ducha Svatého, zdánlivě neobsahují tento nejdůležitější dar, kterým je láska. Proto v křesťanském poselství, kterým bezesporu je *Katechismus katolické církve*, se klade především důraz na to, že Duch Svatý je mimořádným Darem, který dostává každý při křtu a při biřmování. V *Katechizmu katolické církve* čteme, že: „Bůh je láska a láska je první dar, jsou v ní totiž zahrnuty všechny ostatní“ (KKC 773). „Ta láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha Svatého, který nám byl dán“ (srv. Řím 5,5). Spolu s tímto největším darem, kterým je Duch Svatý, Dar Lásky, sám Bůh - Láska, člověk dostává mnoho jiných darů, které nelze ani všechny vyjmenovat. Těmito dary jsou charismata, milosti stavu, tj. pomoc Ducha Svatého usnadňující plnění stavovských povinností a svěřených úkolů. Pak těmito dary je milost víry, modlitby a mnoho jiných mezi nimi také ty, které se týkají intelektuální sféry a pomáhají nám chápat pravdy Boží a naučit se žít podle nich.

Není tedy třeba odstraňovat z paměti doposud vyjmenovávaných „sedmero darů“, ale nemůžeme si myslet, že obsahují všechno bohatství, které nám přináší Duch Svatý, Nejvyšší dar, jenž jako Duch pravdy připomíná a dovoluje pochopit Boží zjevení, jako Boží Utěšitel nás posiluje ve víře a dává radost plynoucí z víry a naděje a především jako Bůh Lásky nám umožňuje žít v lásce a milovat Boha i člověka.

O. Paulin Sotowski

Josef Kopertinský (pokračování)

400 let

V letošním roce si připomínáme 400. výročí narození svatého Josefa Kopertinského, minority, patrona studentů, pilotů, kosmonautů, obuvníků, známého především z četných extází a levitací.

Josef jako skutečný syn sv. Františka stále uctíval Ježíše Krista ukřižovaného, ukrytého v Eucharistii a také Matku Boží. To jsou tři nejdůležitější rysy jeho spirituality.

Způsob, kterým sloužil mši svatou, prozrazoval jeho hluboký vztah ke svatým tajemstvím a nesl známky mysticismu. Doslvědčuje to skutečnost, že během konsekrační modlitby velmi trpěl a jen stěží a s přestávkami mohl pronést do konce obě konsekrační modlitby. Sám to označil slovy: „Svatá slova konsekrační modlitby cítím na svých rtech jako žhoucí uhlí, a když je vyslovuji, je to jako bych polykal vařící pokrm.“ Mši svatou sloužil dvě hodiny a někdy i déle. Po mši svaté se obvykle odebíral rychle do své cely, kde dlouho setrval v extatickém děkování.

Jak důležitá byla pro něho Eucharistie, svědčí jeho vlastní slova: „Časté přijímání svátosti je neúčinnější způsob, jak změnit náš hříšný život. Z přijímání Eucharistie pochází všeliká rozkoš a veškeré dobro pro duši a pro tělo. Pokud jen jeden den nesloužím mši svatou a nepřijímám Božího Beránka cítím se velmi skleslý a zdá se mi, že to již déle nevydržím. Na usmíření Božího hněvu není lepší lék než Nejsvětější oběť oltářní.“

Modlitební život obvykle popisoval pomocí obrazů ze života ptáků, kteří snižují svůj let, když hledají něco k jídlu a jakmile něco najdou, rychle se opět vnašejí k nebi. Podobně i služebníci Boží mají prodlévat na zemi jen tak dlouho, dokud je to nezbytně nutné, a pak mají rychle povznášet svého ducha k nebi, aby chválili a velebili Boha. Ptáci nesesávají v bahně a tím více se vyhýbají, aby se v něm vykoupali. Podobně i lidé se nemají ponořovat do toho, co špiní duši, ale svého ducha mají povznášet k výšinám a chválit nejvyššího Boha svými činy. Tyto myš-

lenky nám přibližují život modlitby, jehož vzorem byl sv. Josef.

Plodem modlitby světce byly četné nadpřirozené dary. Velmi často upadal do extází a také se často vznášel ve vzduchu. Když sloužil mši svatou jeho tělo se skoro stále vznášelo mezi nebem a zemí, zvláště při pozdvihování se i on sám vznášel nad oltářem. Když se přihodilo někdy při cestování, že bratři navštívili nějaký chrám a nevěděli, zdali se v něm nachází Nejsvětější svátost, pochybnosti byly rozprášeny reakcí sv. Josefa, který hlasitě vykřikl, vznášel se ve vzduchu směrem k oltáři a objal svatostánek.

Často jej do takového stavu uváděla obyčejná modlitba anebo rozjímání o umučení Páně. Také zpěv hymnu *Veni Sancte Spiritus*, vyslovení jména Ježíš, pohled na obraz přesvaté Panny Marie anebo prostá myšlenka na Boha - toto všechno bylo spojeno s duchovním a tělesným odtržením se od země. Extáze, jež světec skoro neustále prožíval měly stejný průběh: doprovázel je pronikavý křik, povznesení těla nad zem (několik centimetrů nebo i metrů), pohroužení se do kontemplace. Když se ho jeden spolubratr zeptal, co vidí, když prožívá stav vytržení, odpověděl jednoduše: „Co bych měl vidět? Setrávám v jednotě s Bohem.“

Levitace byly velmi často příležitostí k projevení nadpřirozeného aspektu slibu poslušnosti. Když se Josef nacházel v extázi, nereagoval na žádné zevní podněty, zdál se být úplně odtržen od světa. Dokonce ani plameny svící na oltáři nepoškozovaly jeho tělo ani hábit. Z extáze se dostával spontánně, anebo když slyšel hlas svého představeného, který ve jménu poslušnosti stáhl Josefa na zem. Jak si vážil slibu poslušnosti, dosvědčují jeho vlastní slova: „Spíše umřu, než abych byl neposlušný. Poslušnost je vůz, kterým se jede do

ráje. Pro zachování poslušnosti bych vstoupil do rozpálené pece a věřím, že bych z ní vyšel netknutý pro zásluhy mé podřízenosti.“ Právě pro takový seriózní přístup k poslušnosti je sv. Josef někdy nazýván mučedníkem poslušnosti.

Světec byl prohlášen za vzor zasvěceného života. Základem zasvěceného života je pro Josefa Boží láska a odpověď na ni. Jako tři základní úkoly řeholníka světec označuje: milovat Boha celým srdcem, velebit Ho a druhým být příkladem v konání dobrých skutků. Bůh si od člověka nejvíce přeje, aby mu daroval vlastní vůli, kterou člověk od Něho dostal. Bohu se velmi líbí, když se člověk zřiká své vlastní vůle a zcela se odevzdává do rukou Božích.

Josef září příkladem ctností: lásky, pokory, trpělivosti. Všechny tyto ctnosti tvoří základ jeho spirituality. Láska se u něho projevuje horlivou modlitbou k Bohu za všechny lidi, kteří se svěřili do jeho ochrany: počínaje vesničany hledajícími v přímluvě dar uzdravení ze svých nemocí a konče hodnostáři, s kterými udržoval čilou a pokornou korespondenci jako kněz, který si je vědom, že druhým má sloužit. V dopise z 24. června roku 1652, který adresoval králi Janu Kazimírovi, se podepsal: Ubohý červ na této zemi, bratr Josef z Kopertinu. Byl si vědom své hříšnosti a své dopisy často podepisoval: „největší hříšník, který žije na tomto světě, bratr Josef Kopertinský“. Trpělivost světce byla nejzřejmější, když přijímal s pokorou nepředvídaná rozhodnutí Svatého officia, podle kterých byl často stěhován z jednoho kláštera do druhého.

Kromě levitace Josef obdržel mnoho jiných nadpřirozených darů, které dodávají jeho spiritualitě zcela mimořádné rysy. Byl to dar nahlížení do nitra penitentů. Podle obličeje rozeznával nečistotu srdce. Často se u něho projevoval dar proctví. Světec předpověděl kardinálskou hodnost mj. Albergatimu, Ludovisimu, Laurimu a Bichiemu. Předpověděl také smrt Urbana VIII. a Inocence X. a mnoha dalších osob. Oznámil také mnoha lidem jejich budoucnost, a tak jim pomohl k obrácení. Předpověděl také, že Osimo bude místem jeho odpočinku. Mnohokrát se

Sv. Josef kopertinský slouží mši svatou

u něho projevil dar uzdravování. Jako příklad lze uvést: navrácení zraku Piersantimu, obyvateli Urbina, uzdravení psychicky nemocného šlechtice Baldassara Rossiho a mnoho dalších případů. Je třeba připomenout jeho dar bilokace, který mu umožnil být ve stejné době při jeho matce ve chvíli její smrti a také při umírajícím váženém obyvateli z Kopertina, Piccinovi, kterému to dříve slíbil. Jinou mimořádnou milostí, kterou Bůh dal Josefovi, bylo, že od doby jeho pobytu v Assisi, jeho tělo začalo uvolňovat velmi příjemnou vůni, která se dlouhodobě udržovala v jeho hábitu, oblečení a také v místnostech, kde přebýval. Také oblečení těch, kteří se na chvíli kolem něho postavili nasáкло rychle výše zmíněnou vůni.

br. Sebastian Gruca, OFMConv.

TUNIKA Z ARGENTEUIL

Zajisté znáte příběh o nevěřícím Tomášovi, který uvěřil v Ježíšovo zmrtvýchvstání až se s ním osobně setkal a vložil svůj prst do rány po hřebecích a svou ruku do jeho boku (srv. Jan 20, 24-29). Apoštol Tomáš určitě hledal pravdu, ale nechtěl věřit výmyslům či pohádkám. Avšak Ježíš mu poskytl potřebné argumenty, sám se mu zjevil, aby nepochyboval a věřil. Jsem přesvědčen, že i dnešním upřímně „nevěřícím Tomášům“ dává Bůh znamení, která jim mohou pomoci k získání víry v Ježíše z evangelia.

Jedním z takových znamení může být svatá tunika z Argenteuil, která spolu s Turínským plátnem a rouškou z Ovieda (viz Immaculata 4/1998 a 6/2001) přímo svědčí o mučednické smrti jejího nositele a nepřímo i o jeho zmrtvýchvstání.

Tunika z Argenteuil je spodní roucho utkané v jednom kuse, které podle tradice měl na sobě Ježíš při mučení. V evangeliu se praví: „*Když vojáci Ježíše ukřižovali, vzali jeho šaty a rozdělili je na čtyři díly, každému vojákovi díl; zbýval ještě spodní šat. Ten šat byl bez švů, odshora vcelku utkaný. Řekli si mezi sebou: Netrhejme jej, ale lo-sume o něj, či bude! To proto, aby se naplnilo Písmo: Rozdělili si mé šaty a o můj oděv metali los. To tedy vojáci provedli.*“ (J 19, 23-24).

Dějiny svatě tuniky jsou známé od 12. století. Poprvé byla veřejně vystavena biskupem Hugonem z Amiensu v roce 1156 v klášteře Panny Marie Pokorné v Argenteuil ve Francii, které se nachází asi 1 km severně od Paříže. Od té doby svatá tunika přitahovala každým rokem tisíce poutníků. Tento šat daroval roku 800 Karel Veliký své dceři, představené kláštera v Argenteuil. Sám Karel Veliký měl obdržet tuto relikvii od císařovny Konstantinopole, Ireny. V průběhu revoluce, v roce 1793, nějaký kněz ukryl tuniku na své zahradě, kde pak po dobu dvou let ležela zakopaná v zemi. Navzdory bouřlivým dobám se tkanina dochoval dodnes a je uchovávána v uzavřeném relikviáři v bazilice Saint Denis v Argenteuil, kam ji stále přicházejí uctít mnozí poutníci.

Již v 17. století byla tunika předmětem historického zkoumání. Ke konci 19. století a pak v letech 1931-1934 byla opět zkoumána. V roce 1933 Paul Breton píše, že chemický průzkum odhalil na tunice četné krvavé stopy, jejichž popis můžeme najít v evangeliu: rány se nacházejí v úrovni ramen, zad a v okolí beder. To dokumentují fotografie zhotovené v roce 1935. V roce 1995 vzniklo sdružení vědců COSTA, které se zabývá tunikou z Argenteuil. Vědci tvrdí, že látka má východní původ.

Podějí se jí zabývali i další vědci, mezi jinými také francouzský profesor André Marion, který prozkoumal a srovnával skvrny od krve na tunice z Argenteuil a na turínském plátně. Podle něho existuje velká pravděpodobnost, že člověk, který na sobě nosil tuniku, je tentýž, který byl zavínut do turínského plátna. Profesor Marion přišel také s hypotézou, že člověk z turínského plátna nesl celý kříž a ne pouze jeho příčný trám. V časopise *Jezus Žyje* byl s ním uveřejněn následující rozhovor.

Vaše jméno se mnohým pojí s objevem inkripcí nacházejících se okolo tváře člověka z turínského plátna. Jak se to stalo, že tak slavný vědec jako vy se začal zajímat o turínské plátno?

V roce 1994 mě poprosili o konzultace, a tak jsem se obrátil na své vedení o dovolení pracovat na této věci. Podepsali jsme smlouvu s CIELT (Mezinárodní centrum studií nad turínským plátnem), jak to vždy děláme, a začali jsme pracovat. Postupem času, jak jsem získával výsledky, mne problematika plátna začínala stále více pohlcovat. Zjistil jsem, že objekt je výjimečný, ne-li přímo tajemný. Cítil jsem, že musím jít ve svém výzkumu stále dál.

Kterým směrem?

Začal jsem se zajímat o tuniku z Argenteuil. Když se na ni díváte na denním světle, není vidět nic zvláštního. Krvavé skvrny nejsou viditelné. Většina badatelů se spokojila s dotekem, aby nahmatali místa nejvíce drsná, tam se totiž nachází

krev. Krev byla analyzována již na počátku 20. století a zjistilo se, že je to zcela jistě krev lidská.

Tehdy ale ještě neznali pojem krevní skupiny. Dnes by si mnoho lidí přálo vědět, zda krev na tunice a krev na turínském plátnu je tatáž?

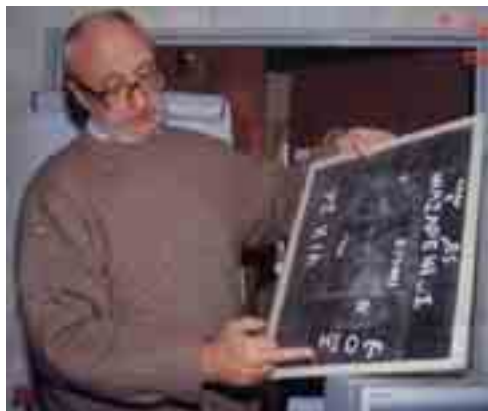
Na štěstí se nám podařilo nalézt na versailleském biskupství podrobnou fotografickou dokumentaci tuniky, kterou zhotovili v roce 1934 naši kolegové z tehdejšího institutu optiky. Byly tam kromě jiného i fotografie zhotovené při infračerveném osvětlení. Podobnou metodu jsme použili i my při zkoumání turínského plátna. Srovnáním fotografií zhotovených při červeném, zeleném, modrém a infračerveném osvětlení jsme vyloučili rušivá, nepodstatná místa v obrazu a vše, co nebylo krví. To, co jsme zjistili, bylo dost překvapující. V úrovni ramen, zad a až na sám spodek tuniky se nachází velké množství krvavých skvrn. Nacházejí se podél dvou na sebe kolmých linií. Odtud vyvozujeme hypotézu, že člověk z tuniky nesl celý kříž, ne jenom příčný trám - patibulum, jak se domnívala většina historiků.

Nakolik je váš výsledek, který se přičí všeobecnému mínění, důvěryhodný?

Kristovo umučení bylo výjimečné v mnoha směrech. Pouze jemu nasadili trnovou korunu. Na turínském plátně nacházíme přes sto úderů bičem, přestože římské právo jich dovolovalo maximálně 49. Můžeme tedy říci, že tento člověk byl potrestán výjimečným způsobem. Je-li tomu tak, proč by na něho neměli vložit celý kříž?

Nepokoušel jste se najít důkaz srovnáním výsledků s turínským plátnem?

Ano. Zhotovili jsme fotografie zad člověka z turínského plátna a označili jsme místa, kde jsou rány nejčtetnější. Co jsme objevili? Dva kolmé směry potvrzující hypotézu o nesení celého kříže. Dále jsme se pokusili přiložit k sobě turínské plátno a tuniku. K tomu jsme použili cylindrické prostorové promítání tuniky tak, abychom jí dali formu, kterou by měla mít, kdyby ji nosil člověk z turínského plátna. Na takový obraz jsme přiložili podobiznu z turínského plátna, zhotovenou ve stejném měřítku. Výsledek je překvapivý. Kromě jedné rány, která

Prof. André Marion při zkoumání Turínského plátna

je vidět pouze na turínském plátně, všechny ostatní přesně odpovídají těm na tunice z Argenteuil. Závěry, ke kterým jsme došli, jsou tedy následující: Člověk, který měl na sobě tuniku, je tentýž, který byl zavínut do turínského plátna. Nesl celý kříž a ne pouze příčný trám.

Nepředstavuje tento mimořádný objev jistý důkaz autenticity obou předmětů?

Nelze mluvit o důkazu. Jen jsme odhalili další souvislosti. Je ovšem zřejmé, že pravděpodobnost, že dva padělatelé zhotovili předměty tak podobné, je malá.

Jaký vliv mělo badání na vás osobně?

Jsem agnostikem, ale přiznávám, že tento výzkum se pro mne stává stále větší výzvou. Chtěl bych pochopit tajemství plátna. Mám dojem, že čím více poznatků máme, tím se věc stává stále více nesrozumitelnou, objevují se mnohé protiklady. Je to skutečně velmi podivuhodná věc. Začínám si klást jisté vážné otázky...

Tolik rozhovor. Možná nás napadne otázka, co by bylo s naší vírou, kdyby se prokázalo, že žádná ze zmíněných relikvií není autentická (což se dosud nepodařilo, spíše naopak)? Tehdy si musíme uvědomit, že naše víra stojí na evangeliu a svědectví apoštolů, jež až na jednu výjimku (apoštol Jan) všichni stvrdili svou vlastní krví.

podle pramenů bb

Poutní místo Svatý Hostýn

Svatý Hostýn, po Velehradě nejpamátelnější a nejvíc navštěvované poutní místo Moravy, je situován na dvou vrcholech: Poutní chrám je zbudován na jižním vrcholu s výškou 718 m a na severnějším vrcholu s výškou 736 m n. m. je vybudována rozhledna. Na rozhledně byl nedávno postaven vysílač katolického rozhlasu „Rádio Proglas“. Jen o něco níže je též nově vybudována větrná elektrárna.

Archeologický průzkum lokality Svatého Hostýna objevil pravěké osídlení Hostýna, sahající až do doby bronzové. Keltové zde měli rozsáhlé opevněné sídliště v rozsahu 20 ha a dodnes patrný až 8 metrů vysoký obranný val mohl kdysi dosahovat výše až 20 m. V poutním chrámu, v basilice Panny Marie Nanebevzaté, je nad hlavním oltářem v životní velikosti umístěna socha Panny Marie s Ježíškem metajícím blesky, které jsou ovšem určeny dole zobrazeným Tata-

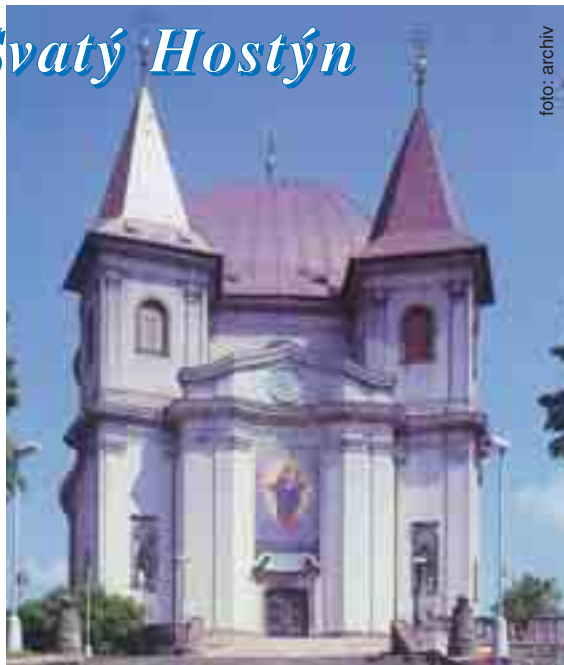

foto: archiv

ravu a v roce 1241 sváděli boje právě v rovinách pod Hostýnem. Podle starobylého podání byli lidé ukrytí na Hostýně zachráněni, na přimluvu Panny Marie, díky divoké bouři, která svými blesky zapálila ležení divokých okupantů.

Písemné záznamy pocházejí především od jezuitu Bohuslava Balbína, který se zabýval popisem krajů země království českého v době baroka. Stará podání dokonce tvrdí, že Svatí Cyril a Metoděj nevynechali na svých apoštolských cestách ani vrch Hostýn, zbořili tamější pohanské obětiště a postavili zde kapli, první mariánskou svatyni na tomto místě. Jiří Crugerius ve svém díle *Sacri pulveres* z roku 1669 píše, že se dopátral v podání lidu toho, že zachráněni Moravané tehdy dali na Hostýně zhotovit obraz Matky Boží Ochránitelky, Madony s rozepjatým pláštěm, který ukrýval postavy zachráněných. Avšak výjev Madony s Ježíšem, metajícím blesky je zde již tak zřítý a srostlý s pojmem Svatého Hostýna, že nelze jedno od druhého oddělit.

Nynější basilika má svůj počátek ve velkolepé stavbě, vedené rodem Jana z Rottalu a jeho synem a nrukem. Roku 1721 byl položen základní kámen (světitel opat Bernard Vaněk). V roce 1748 byla stavba na tak těžce přístupném místě dokončena a chrám vysvěcen 28. července biskupem hrabětem F. J. Troyerem, pozdějším kardinálem.

foto: bB

Freska znázorňující obnovení poutního chrámu na Svatém Hostýně v roce 1841.

Ovalný chrám je 40 m dlouhý, 30 m široký a 24 m vysoký, opatřen dvěma věžemi. Před touto stavbou zde již existoval kostelík zasvěcený Panně Marii hojně navštěvovaný poutníky. Byl však v době třicetileté války z rozkazu nekatolických majitelů panství devastován. Velká, nová stavba iniciovaná ze strany rodu Rottalů byla míněna též jako oslava pětistého výročí osvobození Moravanů na Svatém Hostýně: 1241 - 1741. I nový chrám zakusil nepřízeň osudu a doby. V roce 1769 to byl požár způsobený bleskem a v roce 1784 císařské nařízení Josefa II. zakázalo poutě a chrám, coby zbytečný, byl odsvěcen, zbaven vnitřního zařízení a dokonce i střechy, aby byl vydán na pospas drsnému podnebí. Byly vydávány přísné zákazy poutí, ale přišla doba napoleonských válek a úřadům nezbylo, než vyhovět peticím různých farností, které se dožadovaly povolení poutí a instalování alespoň mariánského obrazu v areálu tehdy tak zpusťšeném. Opět se blížilo výročí osvobození od Tatarů, a když rakouský císař Ferdinand V. sám přispěl do sbírky na obnovu chrámu, bylo dáno úřední povolení k poutím i k obnově chrámu. Vlastní práce na obnově zpusťšené stavby začaly 10. května 1841 - šest set let od pověstného zachránění před Tatory. Uprostřed roku 1845 benedikoval stavbu rajhradský opat Viktor Šlossar. Zásadní obrat nastal v osmdesátých letech minulého století. Nový majitel panství baron Arnošt Laudon povolil stavbu pro trvalý pobyt řeholníků, a tak v roce 1887 přicházejí první kněží Tovaryšstva Ježíšova, kteří spravují Svatý Hostýn i dnes - po čtyřicetiletém přerušení totalitní dobou komunismu. Na přelomu století roku 1901 byla vybudována venkovní křížová cesta a velkoryse stavěno schodiště. Hlavní událostí byla korunovace sochy Panny Marie a Ježíška. Nádherné klenotnické dílo architekta Josefa Fanty, dvě zlaté korunky plně drahokamů požeňnal v Římě tehdejší papež světec Pius X. Slavnost korunovace připadla na 15. srpna 1912. 15. srpen je hlavním poutním dnem chrámu, který byl papežem Janem Pavlem II. obdařen titulem Basilica Minor. Stalo se tak právě k 70. výročí papežské korunovace Panny Marie, „Vítězná ochránkyně Moravy“.

P. Jan Chromeček, SJ

(Další informace: <http://www.hostyn.cz>)

Vyslyšená prosba

Chtěla bych veřejně poděkovat Panně Marii a otci Piovi za vyslyšení modlitby za zdraví moje i mého třetího děťátka.

Z jara roku 2000 jsem se podrobila operaci, při které jsem přišla o ledvinu. Jak se později ukázalo, jednalo se o velký zhoubný nádor. V té době jsem už měla dvě holčičky. S pomocí Boží vše dobře dopadlo a kromě operace mě už žádná další léčba nečekala. V létě téhož roku jsem s rodinou navštívila Svatý Hostýn, mně od mládí nejmilejší poutní místo. Se slzami v očích jsem děkovala Panně Marii za uzdravení a že nemám žádné následky. Tam před sochou naší milé nebeské Maminky mne na malou chvíli prostoupila touha mít ještě jedno děťátko a taky lítost, že to nejspíš kvůli zdraví nepůjde. Myšlenka přišla a pak zase odešla.

Jaká byla moje radost, když za rok od této události jsem zcela neočekávaně otěhotněla. Jakmile jsem zjistila, že čekám děťátko, ihned jsem si vzpomněla na setkání s Pannou Marií na Hostýně. Od začátku těhotenství jsem však měla strach o zdraví svoje i toho nenarozeného děťátka. I když jsem se modlila a prosila Pannu Marii o pomoc, nebyla jsem vždy klidná a vyrovnaná. Právě naopak, stále mě pronásledovaly myšlenky na to, že se mi něco stane a mé dvě starší děti zůstanou bez maminky. I když těhotenství se vyvíjelo zcela v normě, docházela jsem na kontroly ohledně funkce zbylé ledviny a tam mi přišli na zvýšené hladiny hormonů. Moje myšlenky se stále vracely k tomu, že se mi snad dělá nádor i na druhé ledvině. Dostupná vyšetření toto sice nepotvrdila, ale klidná jsem nebyla. Byla jsem plna strachu a úzkosti, co bude dál. V modlitbách jsem se utíkala k Panně Marii a k otci Piovi. V té době vycházel na pokračování v časopise Světlo jeho životopis. Začala jsem se modlit o jeho přímělu a říkala jsem si, vždyť za svého života pomohl mnoha lidem v jejich trápeních, zvláště v otázkách nenarozeného života byla jeho pomoc vždy jistá.

A také v neděli brzy ráno 16. června 2002, v den svatořečení otce Pia se mi narodila krásná zdravá holčička Lucinka. Bohu díky!

Děkuji také Panně Marii a P. Piovi za vyslyšení všech mých ostatních proseb. Děkuji, že jsem zdravá a mohu se o své děti starat. Panno Maria, odpusť mi, prosím, moji malověrnost.

Děkuji také všem, co na mne i mé nenarozené děťátko mysleli ve svých modlitbách, zvláště sestřičkám klariskám v Brně - Soběšicích, a také mým blízkým za podporu.

Pavla Osvaldová

POCHOD PRO ŽIVOT 2003

První sobotu po slavnosti Zvěstování Páně, 29. března 2003, se konal v Praze opět *Pochod pro život* organizovaný *Hnutím Pro život ČR*, kterého se zúčastnilo asi 900 lidí. V Chrámu Matky Boží před Týnem se sešli ti, kteří cítili povinnost společně prosit Boha o zastavení umělých potratů a dalších zel dnešní kultury smrti.

Setkání začalo modlitbou růžence, po kterém následovala mše svatá. Vzhledem k tomu, že arcibiskup biskup Otčenášek onemocněl, byl hlavním celebrantem P. Pavel Mayer OP z Řádu bratří kazatelů. S ním koncebrovalo dalších 11 kněží z celé republiky, a bylo více než symbolické, že velká většina účastníků byly mladé rodiny s dětmi.

Vlastní průvod vyšel ve 14 hodin. Část průvodu se opět cestou modlila růženec. Řada lidí ovšem čas v průvodu využila k tomu, aby se navzájem seznámili či promluvili si s přáteli, které již dlouhou dobu neviděli.

U sochy svatého Václava, kam dorazil průvod kolem třetí hodiny, promluvilo několik osobností. Poslanec Dr. Jiří Karas, který je znám svým neúnávným a odvážným prosazováním zpřísněného potratového zákona, jasně zdůraznil, že je třeba pokračovat v aktivitách, využívat petičního práva a připomněl velmi pozitivní vliv, který měl na poslance apel ze strany laiků pro zachování Božích hodnot před našim vstupem do EU.

Paní Zdenka Rybová, mluvčí *Hnutí Pro život ČR*, tlumočila pozdrav brněnského otce biskupa Vojtěcha Cikrleho. Úmysl přijet měl i rakouský biskup otec

Andreas Laun, ale zabránily mu v tom pastorační povinnosti. *Pochod* písemně pozdravil i místopředseda a poslanec z KDU-ČSL pan Jan Kasal. Velmi povzbudivé svědectví vydali manželé Michalčíkovi - hosté ze Slovenska a také tři mladí otcové.

Potlesk sklidili manželé Preiningerovi, oba lékaři. Dr. Preiningerová se rozhodla nepředepisovat hormonální antikoncepci z důvodu jejich abortivních vedlejších účinků (zabránění uhníždění oplodněného vajíčka v děloze matky, jehož výsledkem je zabití nového lidského života). Motivací k jejich rozhodnutí byla Hypokratova přísaha, která nařizuje chránit život.

Na *Pochodu* bylo možno prožít řadu krásných zážitků. Účastníci však sem přišli především proto, aby vydávali světu svědectví o opravdových hodnotách založených na Božím zákonu, a to předtím jen v kostelích za zavřenými dveřmi.

P. Pavel Mayer OP na počátku průvodu věřící vyzval, aby se spojili s těmi desetitisíci nenarozenými dětmi, které jsou v naší zemi každý rok zabíjeny, stejně jako se spojujeme s Kristem, když rozjímáme o jeho křížové cestě.

Pro nevěřící svět je pozhánáním, pokud má věřící, kněze a biskupy, kteří veřejně a pro dnešní dobu srozumitelným jazykem jednoznačně ukazují, jaká cesta vede ke spáse a jaká k zavržení. Naše země, vyprahlá ateismem, touží po duchovnu, touží po smyslu života a je také na nás, zda najdou pravého Pastýře.

Osvěta, zákony, výhody, atp. toho mnoho nevyřeší, pokud se společnost neobrátil k Bohu. Je ale nesmyslem čekat se změnami, až se společnost obrátí. Právě naopak, je nutné využít každou příležitost ukazovat světu, kde je naděje - ať už prostřednictvím pořádání pochodů, osvětovými kampaněmi či předkládanými legislativními návrhy. Je totiž iluzí, že by se výhod, pramenících ze sobectví a pýchy, které jsou základními principy dnešní společnosti a i související kultury smrti, mohli lidé vzdát, pokud se neobrátil k Bohu. A k Bohu se neobrátil, pokud jim neukážeme cestu.

Kdo je to muž?

Kde jsou ti slavní muži, neohrožení bojovníci, objevitelé dalekých zemí? Kde jsou ti, co udivili svět svojí odvahou? Vždy galantní k dámám. Ó, jak mizerně před nimi vypadáme. Ano, ale tehdy se museli hodně snažit, aby získali přízeň dívky. A nyní? Přejde takový jeden pod okno, zapíská a milovaná, jako věrný pesek, už běží. Jednou, podruhé, maximálně potřetí ji vezme na diskotéku, k tomu ne vždy za všechno zaplatí, a už je ruka v rukávě. Jaké mínění o ženách může později takový „dobyvatel“ mít?

Děvčata! Prosim vás, začněte od nás vyžadovat něco víc. Nekapitulujte hned na začátku. Buďte alespoň trochu psychology.

Protože, kdo je to kluk? Od dětství je zaměstnán svými chlapeckými hračkami (auta, vojíčci, koně...). Najednou objevuje ještě „něco“. Děvčata. Dívá se tedy na ně jako na další hračku. Ovládá také svou mnohokrát vyzkoušenou metodu, jak získat novou hračku. Jen vzpomeňte, jak se malé děti snaží přesvědčit maminku, aby jim koupila něco nového. Nejprve jsou velmi, až otravně milé, ale časem se stávají stále více dotěrné. Dupou nohama a začínají přímo vydírat: „Jestli mi to nekoupíš, tak tě nebudu mít rád a nebudu tě poslouchat.“ Nebo něco v tomto stylu. Cožpak „dospělí“ chlapci nejednají stejně, když žádají tzv. „důkaz lásky“?

Ale já, váš starší kamarád, vás varuji. Nesmíte nám v těchto momentech podlehnout. Neobávejte se, že odejdeme. Dítě je zpravidla velmi zvědavé a nedá si pokoj, dokud nedocílí svého, když o to opravdu stojí. Když je jedna metoda neúčinná, hledá jinou. A kdo hledá, ten najde. Nakonec i my „objevujeme“, že nejste hračky, ne „něco“, ale „někdo“. Tehdy přestáváme být dětmi a stáváme se muži, protože opravdový muž má vždy na paměti, že žena je stejně důstojnou osobou jako on. Muž také ví, jakým způsobem projevit ženě úctu, ale nemá o tom žádné ponětí úplný zelenáč, s kterým vám neradím si něco začínat. A co dělá mrně, když se mu hračka znudí? Hodí ji do kouta a víc se na ni nepodívá. Nechystejte si takový osud.

J. Ossowski

foto: archiv

Opravdová láska čeká

V roce 1993 se mezi mládeží ve Spojených státech rozpoutala skutečná mravní revoluce, která se ku podivu všech rozvíjí velmi dynamicky a stává se velmi rozšířeným hnutím. K hnutí „True Love Waits“ se již připojilo na několik milionů mladých lidí.

Erika Harold

Slib úplné předmanželské sexuální abstinence složilo v USA 16% děvčat a 10 % chlapců. Navíc počet těch, kteří o tom velmi vážně uvažují a sympatizantů zmíněného hnutí, velmi rychle roste. Panenství a úplná sexuální abstinence před uzavřením manželství se staly pro velkou část americké mládeže znamením nového životního stylu. Děvčata s hrdoostí hovoří o svém panenství. Na středních školách existují kluby pann a mládež nosí trička s nápisy propagujícími sexuální abstinenci: „Protože tě mám rád, nepůjdu s tebou před svatbou do postele.“ „Kondom neochrání srdce.“ „Opravdová láska čeká.“

Miss Ameriky roku 2003, velmi inteligentní 22 letá Erika Harold je čelní propagátorkou úplné předmanželské abstinence. Při každém veřejném vystoupení vyzývá k sexuální zdrženlivosti, při čemž hrdě

o sobě říká, že je pannou a že jí chce zůstat až do dne své svatby. Před několika měsíci organizátoři soutěže Miss America prosili Eriku, aby při konferenci ve Washingtonu nemluvila o hnutí „True Love Waits“. Její odpověď byla jasná: „K předmanželské sexuální abstinenci jsem přesvědčovala ještě dříve, než jsem se stala miss Ameriky, a budu to dělat i nadále s ještě větším záplem.“

V poslední době hnutí „True Love Waits“ rozšířilo svou činnost na rodiny, kde propaguje manželskou věrnost až do smrti, otevřenost životu a úplné odmítnutí antikoncepce. Vedoucí osobnosti hnutí říkají, že dodržet čistotu srdce je možné jen díky osobnímu vztahu s Ježíšem, rozvíjenému každodenní osobní modlitbou.

Zbývá jen otázka, kdy se myšlenka „True Love Waits“ ujme i mezi naší mládeží, aby všichni mohli zakusit radost z čisté, nezištné lásky.

podle pramenů br. Bohdan

Modlitba zamilovaných

Je zamilovaný člověk člověkem aktivním? Ano, velmi. Ke všem každodenním povinnostem přibývá ještě někdo, na koho soustředí všechny myšlenky, city, dojmy. Někdy se ten někdo může stát důležitějším než všechno ostatní. Níže uvedené svědectví odhaluje, co doopravdy spojuje zamilované lidi.

foto: archiv

Ona: Vždy jsem si přála zamilovat se do někoho, kdo bude chtít tak jako já žít podle Božích přikázání. V době minulých prázdnin se to stalo. Zamilovala jsem k zbláznění do Kryštofa (navzájem!). Chtěla jsem, aby to, co budeme spolu budovat, bylo ve shodě s Boží vůlí. Ze začátku našeho přátelství a zamilovanosti jsem hodně času věnovala modlitbě. Moc mi leželo na srdci, aby nám Pán Bůh žehnal. Později jsem si začínala všimnat, že stále více času, myšlenek a skutků dělám pro Kryštofa, než pro Pána Boha. Stále častěji se mi stávalo, že jsem zapomínala na svůj čas modlitby a četbu Božího slova. Velmi jsem se soustředila na Kryštofa. Zatímco on, když jsme byli spolu, občas otevíral Písmo svaté a četl různé úryvky. Sporadicky jsme se spolu modlili, nejčastěji před jídlem. Každý týden jsme chodili na modlitební setkání našeho společenství a v neděli na mši svatou.

Před půl rokem v souvislosti s jistými pro mě těžkými zážitky jsem se jako by probudila.

Všimla jsem si, že v touze přiblížit se ke Kryštofovi, ve snaze jakoby ho vlastnit, jsem se oddálila od Boha.

Opět jsme odevzdali Pánu sebe, naše city, touhy, naši budoucnost. Od té doby se mnohé věci změnilo. I když mi moc záleží na Kryštofovi, jsem si vědoma, že on není mým vlastnictvím, ale svobodným člověkem. Modlím se každý den za to, aby byl šťastný. A modlitba ve dvou, i když je obtížná, dává mnoho pokoje a radosti. No, a staví nás do světla pravdy, protože vidíme, že nejsme jen my dva, ale stále přebýváme v Boží přítomnosti. Když jsem s Kryštofem, dávám se poznat nejen jemu, ale i sobě. Všimám si své obrovské slabosti. Oba navzájem se často zraňujeme, dochází k nedorozuměním a konfliktům. Každý takový konflikt by mohl vyústit zklamáním a nakonec rozchodem, ale když se začínáme modlit, Bůh nám říká o odpuštění, pokoře, o kříži, tedy o lásce. Takže zůstáváme spolu, modlíme se o Boží vůli

v našem životě a dovolujeme Bohu, aby nám řekl, co si o všem myslí.

On: Seděli jsme jednou na břehu jezera přitulení k sobě a v mlčení koukali před sebe. Byl jsem šťastný! Myslel jsem si: Bože, prožíval jsem takto alespoň někdy Tvou přítomnost? Chtěl bych, Pane, toužit po Tvé blízkosti tak moc, jak toužím po Aleně. Vždyť existujeme jen díky Tobě, a Ty jsi nám dal jeden druhého, a nyní jsi jakoby na okraji... Buď s námi, Pane, prosím.

Así jsem udělal chybu, pohyboval se jak slon v porcelánu, něco jsem rozbil svou nepozorností. Nejsou to mé slzy, které stékají po mé košili... Bože, proč se tak zraňujeme, i když se máme rádi? Jsem schopen to napravit... zahojit, vymazat z paměti, vrátit zpět vypovězená slova? Ty můžeš vyvést dobro z každého pádu, a rozbitá váza, kterou Ty poslepuješ, se může stát ještě krásnější. Prosím, Pane, abys hojil rány a učil mne milovat tak, jak miluješ Ty... Ale jsem to jen já, kdo o to prosí?

Začínáme se velmi tichými slovy obracet na Boha a za chvíli vím, že se nemodlím sám. Nejsme už uzavření ve smutku, zahledění na ušpiněné ruce, neboť jsme se spolu obrátili na nebe a čekáme odpověď, pomoc a očišťující milost. Pomalu se z temnoty rodí naděje a láska.

Opět jsme spolu, chystáme jídlo. Může se zdát, že jedno rajče není dost červené a jiná okurka není dost zelená... obyčejný všední den. Ale i dnes se spolu u jídla pomodlíme, vždyť máme být za co vděční. Slova jsou přibližně stejná, amen na konci. Pouštíme se do jídla. Jakoby se nestalo vůbec nic, avšak stalo se mnoho: znovu jsme pozvali všemohoucího Boha, aby byl s námi maličkými, abychom ho mohli poznávat a učit se od něho milovat.

Prosím Tě, dobrý Bože, provázej mě na cestách slov, událostí a emocí. Prosím Tě o radu a chci Tě poslouchat, ve Tvém slově, i když se mi někdy nechce, když jsem zklamán, že ničemu nerozumím. Nechci rozhodovat sám, protože Ty jsi pravda, která osvobozuje, protože chci být blízko Tebe a poznávat Tě v událostech svého života, na Tobě postavit svou naději.

Alena a Kryštof

V máji na máry?

Podle statistik je náš stát hned po Estonsku druhým nejateističtějším v Evropě. Logicky by z toho vyplývalo, že kde se nevěří na nic nadpřirozeného, tam ubývá také pověr. Jenomže pravý opak je pravdou. I v současné „vědecké“ epoše se vyskytuje ve vyspělých zemích mnoho případů, kdy třeba 13. patro zůstává neobydleno. A u nás? Stará pověra říká: Neuzavírejte sňatek v máji, jinak brzy umřete, v máji na máry. Jedna čtenářka nás informovala, že skutečně velice málo svateb je v květnu. Proč ta hloupá pověra právě v tak ateistické zemi?

Bezděčně člověka napadne scéna ze starého českého filmu „Jáchyme, hoď ho do stroje!“, kde hlavní hrdina bezmezně věří na kondiciogramy svých „úspěšných“ a „neúspěšných“ dní a podle toho formuje svůj život. Když mu matka vytýká, že to je pověra, odpovídá: „Mami, to není pověra, to je věda!“ Ironicky se chci otázat, jestli ti, kdo se bojí uzavírat sňatek v květnu, také věří na „vědu“ a na jakou...? Tím spíše katoličtí křesťané by měli ukazovat osvěcenost v tom nejlepší smyslu. Církev od prvo počátku bojovala proti nejrůznějším pohanským pověrám. Je známou dějinnou zkušeností, že pověra nastupuje tam, kde mizí víra. Často se taková pověra halí do „vědeckého“ pláště. Naše pověra o sňatcích v máji do toho samozřejmě nepatří, nicméně to, že se jí daří v silně dechristianizované zemi, jakou je naše, o něčem vypovídá.

Pověra je důsledkem strachu, nejistoty z neznámých věcí, z budoucnosti. Ta je u nevěřícího, který nemá oporu v Bohu a v Panně Marii, logická. Věřící, který Pánu plně důvěřuje a ví, že má v nebi svoji dobrou Matku, nemá žádný důvod ke strachu. Proč se tedy bát a nevít se v květnu, když je k tomu příležitost? Navíc v měsíci, zasvěceném Panně Marii, a svěřit se tak do Její mocné ochrany?

-kb-

Tajemství světla

s rozjímáním podle Písma svatého

Ježíš, který byl pokřtěn v Jordánu

1. Ježíš, který přišel z Galileje k Jordánu za Janem. (Mt 3,13)
2. Ježíš, kterému Jan řekl: „Já bych měl být pokřtěn od tebe a ty přicházíš ke mně.“
(Mt 3,14)
3. Ježíš, který řekl: „Tak je třeba, abychom zcela splnili vůli Boží.“ (Mt 3,15)
4. Ježíš, který se dal od Jana pokřtít v Jordáně. (Mk 1,9)
5. Ježíš, který hned po křtu vystoupil z vody. (Mt 3,16)
6. Ježíš, při jehož křtu se otevřelo nebe. (Mt 3,16)
7. Ježíš, který viděl Ducha Božího jako holubici, jak se snaší a sestupuje na něj. (Mt 3,16)
8. Ježíš, při jehož křtu se z nebe ozval hlas. (Mt 3,17)
9. Ježíš, který je milovaný Syn, v němž Bůh našel zalíbení. (Mt 3,17)
10. Ježíš, který řekl: „Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen. (Mk 16,16)

Ježíš, který zjevil v Káně svou božskou moc

1. Ježíš, který byl s učedníky pozván na svatbu v galilejské Káně. (Jan 2,2)
2. Ježíš, kterému jsi řekla: „Nemají už víno.“ (Jan 2,3)
3. Ježíš, který ti odpověděl: „Ještě nepřišla má hodina.“ (Jan 2,4)
4. Ježíš, o kterém jsi řekla: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ (Jan 2,5)
5. Ježíš, který řekl: „Naplňte džbány vodou.“ (Jan 2,7)
6. Ježíš, který nařídil: „Teď naberte a doneste správci svatby.“ (Jan 2,8)
7. Ježíš, který proměnil vodu ve víno. (Jan 4,46)
8. Ježíš, který učinil v Káně počátek znamení. (Jan 2,11)
9. Ježíš, který tím zjevil svou slávu. (Jan 2,11)
10. Ježíš, v kterého jeho učedníci uvěřili. (Jan 2,11)

Ježíš, který hlásal Boží království a vyzýval k pokání

1. Ježíš, který šel do Galileje a hlásal tam Boží evangelium. (Mk 1,14)
2. Ježíš, který řekl: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království.“ (Mk 1,15)
3. Ježíš, který řekl: „Obráťte se a věřte evangeliu.“ (Mk 1,15)
4. Ježíš, nad jehož učením všichni žasli, protože učil jako ten, kdo má moc. (Mk 1,22)
5. Ježíš, který řekl apoštolům: „Jděte a hlásejte: Přiblížilo se nebeské království.“
(Mt 10,6)
6. Ježíš, který řekl: „Hleďte nejprve Boží království a jeho spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno.“ (Mt 6,33)
7. Ježíš, který řekl: „V nebi bude větší radost z jednoho hříšníka, který se obrátí, než z devětašedesáti spravedlivých, kteří obrácení nepotřebují.“ (Lk 15,7)
8. Ježíš, který řekl cizoložné ženě: „Ani já tě neodsuzuji.
Jdi a od nynějška už nehřeš.“ (Jan 8,11)

9. Ježíš, který řekl: „Moje království není z tohoto světa.“ (*Jan 18,36*)
10. Ježíš, který jako král řekne těm po své pravici:
„Pojďte požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království.“ (*Mt 25,34*)

Ježíš, který na hoře Proměnění zjevil svou slávu

1. Ježíš, který vzal sebou Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu. (*Mt 17,1*)
2. Ježíš, který byl před nimi proměněn. (*Mt 17,1*)
3. Ježíš, jehož tvář zazářila jako slunce a jehož šat zbledl jako světlo. (*Mt 17,2*)
4. Ježíš, s kterým rozmlouval Mojžíš a Eliáš. (*Mt 17,3*)
5. Ježíš, kterému Petr řekl: „Pane, je dobře, že jsme tady. Chceš-li, postavím tu tři stany.“
(*Mt 17,4*)
6. Ježíš, jehož učedníky zastínil světlý oblak. (*Mt 17,5*)
7. Ježíš, který přijal od Boha Otce čest a slávu. (*2 Petr 1,17*)
8. Ježíš, který je milovaný Syn Boží. (*Mt 17,5*)
9. Ježíš, kterého máme poslouchat. (*Mt 17,5*)
10. Ježíš, před kterým učedníci padli tvářmi k zemi. (*Mt 17,6*)

Ježíš, který ustanovil Eucharistii

1. Ježíš, který řekl: „Já jsem chléb živý, který sestoupil z nebe.“ (*Jan 6,51*)
2. Ježíš, který řekl: „Chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“ (*Jan 6,51*)
3. Ježíš, který řekl: „Mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj.“ (*Jan 6,55*)
4. Ježíš, který řekl: „Toužebně jsem si přál jíst s vámi tohoto velikonočního beránka,
dříve než budu trpět.“ (*Lk 22,15*)
5. Ježíš, který projevil lásku až do krajnosti. (*Jan 13,1*)
6. Ježíš, který vzal chléb a řekl: „Toto je moje tělo, které se za vás vydává.“ (*1 Kor 11,24*)
7. Ježíš, který vzal kalich a řekl: „Pijte z něho všichni, neboť toto je má krev.“ (*Mt 26,27-28*)
8. Ježíš, který řekl: „To činite na mou památku.“ (*1 Kor 11,24*)
9. Ježíš, který řekl: „Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev,
nebudete mít v sobě život.“ (*Jan 6,53*)
10. Ježíš, který řekl: „Kdo jí mé
tělo a pije mou krev,
má život věčný
a já ho vzkřísím
v poslední den.“
(*Jan 6,54*)

Věštění je hříchem

Bůh sám však může budoucnost vyjevit

Touha poznat budoucnost je člověku už odedávna vlastní. V každé epoše se objevili nejrůznější věštcí, astrologové, augurové apod. Tento jev byl nerozdílně spjat s pohan-skými kulty (např. známá delfská věštírna boha Apolona v Řecku), Starý i Nový zákon ho naproti tomu striktně zakazovaly. Církvi v minulosti se nepodařilo věštění budoucnosti zcela vymýtít, pouze omezit. Novověký proces odpadu od víry přinesl s sebou znovu rozkvět této pověry. Podle současných statistik až 80 milionů Evropanů využívá služeb jasnovidců, astrologů, kartářek aj. a konzultuje s nimi své rozhodnutí o investicích, nastoupení do zaměstnání, zahraniční cesty atd. Budoucnosti se začali zabývat také vědci - vznikla disciplína zvaná futurologie.

Katolickému křesťanu je pod hříchem zakázáno obracet se k astrologům, kartářům, spiritistům a jiným podobným šarlatánům s požadavkem zjistit konkrétní fakta o své budoucnosti. Není však hříchem zabývat se futurologií, která stanoví na základě vědeckých poznatků pravděpodobné směry vývoje v ekonomice, politice či kultuře, aniž si činí nárok na stoprocentní pravdivost svých prognóz.

Někdy však samo Nebe poodhalí své tajemství a sdělí konkrétní informace o budoucnosti. Křesťan se nesmí po takových sděleních pít a vyžadovat je, ale když Pán sám (nebo Jeho vyslanec) promluví, vezme ve vlastním zájmu tato proroctví vážně. Kdyby izraelský národ ve Starém zákoně dbal na hlasy proroků, mohlo by leccos v jeho dějinách vypadat jinak. Kdyby jeruzalémští Židé věnovali předpovědi Pána Ježíše o zkáze Jeruzaléma, jak ji zaznamenávají evangelia, náležitou pozornost, nemuselo k tragickému zničení Davidova města Římany r. 70 vůbec dojít. Křesťané podle svědectví prvokřesťanské literatury, pamětliví Kristovy předpovědi

o záhubě města, odešli během 50. a 60. let z Jeruzaléma do horské lokality Pella, takže při krvavých masakrech r. 70 nezahynul ani jeden z nich.

Nebe však v každé epoše dává malinko nahlédnout za oponu budoucnosti, i v nejnovější době. Názornou ukázkou je zjevení Panny Marie ve Fatimě. I když Církev se staví negativně k veškerým pokusům předpovídat budoucnost, proroctví fatimských dětí uznala za pravá. Všechno se také splnilo do poslední joty. Matka Boží v r. 1917, kdy zuřila první světová válka, předpověděla realitu druhé světové války („když se lidstvo neobrátil, vypukne za pontifikátu Pia XI. ještě strašnější než ta nynější“), dokonce i její „předznamenání“ velikým světem na obloze (Což se splnilo. Před vstupem hitlerovských vojsk do Rakouska se v únoru r. 1938 nečekaně a proti všem propočtům astronomů objevila polární záře.), ochranu Portugalska, které bude války ušetřeno (skutečně se stalo), dále to, že si Portugalsko „uchová pravou víru“ (také to je realitou, v Portugalsku se neprojevuje v Církvi zhoubný neomodernismus jako v jiných zemích Západní Evropy), hlavně však upozornila na strašlivý faktor ruského bolševismu a utření Svatého otce, což bylo připomenuto nedávným zveřejněním 3. tajemství.

Proroctví P. Marie ve Fatimě (a také v jiných mariánských zjeveních) nesou s sebou tytéž charakteristické znaky jako předpovědi starozákonních proroků a v Novém zákoně samotného Pána Ježíše: Neznamenají, že všechno se musí splnit absolutně, vždycky je zde dána podmínka, která stanoví, že případné neštěstí je možno při jejím respektování zvrátit. Tak Ježíš Kristus reaguje na zřícení věže v Siloe a ztrátu lidských životů pod ní slovy: „Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete,“ tj. když změníte svůj život, mine vás tento úděl. Matka Boží hovoří ve Fatimě i jinde

toutéž řečí. Všechno se dá odvrátit, když se lidé napraví a polepší. Ve Fatimě požaduje zasvěcení Ruska i celého světa Jejím Neposkvrněnému Srdci, které má provést papež v jednotě s biskupy celé Církve...

Když Svätý otec Jan Pavel II. v r. 1984 dával biskupovi z Fatimy krabičku s kulkou, která byla vyjmuta z jeho těla po atentátu 13. května r. 1981, řekl: „Nepatří mně, ale Tě, která nade mnou bděla. Zavezte ji prosím do Fatimy

a uložte ve svatyni na znamení mé vděčnosti Nejsvětější Panně a na svědectví velkých skutků Božích.“ Mezi velké skutky Boží patří bezesporu i předpovědi Panny Marie. Jsou dokladem toho, jak se Ona a všemohoucí trojediný Bůh neustále snaží, aby se lidstvo obrátilo a přijalo spásnou nabídku Kristovu na život ve věčném Království, v trvalém domově, který nikdo nikomu nevezme.

Radomír Malý

Malé věci, ale Pán je dělá velikými

Čekala jsem na zastávce autobusu. Chystala jsem se navštívit svou přítelkyni, která bydlela v Brně - Bohunicích. Najednou přišel ke mně starší pán, měl bílou hůl a zeptal se, zdali už jel autobus do Bohunic. Říkal: „Špatně vidím a ta drobná čísla nepoznám.“ Odvětila jsem: „Jedu tam také a řeknu vám, až autobus přijede.“ V autobuse jsme si sedli vedle sebe a on se rozpovídal, že má nemocnou ženu a chtěl jí koupit citrony, ale nesehnal je. Bylo to v době totality. Já jsem zrovna s sebou vezla balíček citronů, a tak jsem mu je dala. Začal mi velmi děkovat a chtěl mi je zaplatit, ale to jsem odmítla a poprosila jej, zdali by se nemohl raději za mě pomodlit jeden *Otčenáš*. V duchu jsem si myslela, že tak si alespoň tento pán vzpomene na Pána Boha, pokud už pro Něho nežije. Ale co se nestalo. Ten pán jako by najednou ožil a řekl mi: „Paní, pomozte mi vrátit se domů.“

Místo k přítelkyni jsem s ním šla k němu a jeho paní. Vyprávěl mi celý svůj život. V mládí, když měl sedmadvacet let, odjel do Ameriky, asi kolem roku 1930. Byl zaměstnán u firmy *Bata* a pro jeho dobrý přístup k práci si jej vzali s sebou lovci krokodýlu do Afriky. Tam vstoupil k adventistům sedmého dne a kolem roku 1968 se vrátil do Československa. Manželka byla Rakušanka, děti neměli. Stal se vrátným v nemocnici u svaté Anny, kde pracoval až do důchodu. Občas zatoužil po návratu do katolické Církve, ale jen v myšlen-

kách. Dokonce se na to ptal na jedné faře, ale tam ho nějak odbyli.

Teď, když jsme se spolu setkali, byl přímo zasažen milostí Boží a prosil mě, abych mu sehnala kněze, který často chodil do nemocnice sv. Anny tajně zaopatřovat. Chodilo tam sice mnoho kněží zaopatřovat tajně, ale on chtěl právě jen toho jednoho. A proč? Protože ho nikdy neobešel a vždy řekl: „Pane vrátný jdu na to a to oddělení. Sestra mě tam už čeká.“ Pak ten pán pokračoval: „Víte, to mě oslovilo. Když tam totiž jiní kněží pronikali tajně, stávalo se, že zrovna byla vizita nebo tam byl lékař či profesor a návštěvy mimo návštěvní dobu nebyly vítány. Když pak vznikl nějaký problém, vše odnesl vrátný, že špatně hlídá. Naopak, když mi ten kněz řekl, že jde za sestřičkou, která si ho zavolala, zatelefonoval jsem na oddělení a zeptal se té sestry, zdali ten pán již může přijít, a takto vše proběhlo bez problémů.“

Dalo mně to „fušku“, najít toho kněze, zvláště, když jsem neznala jeho jméno, ale cesty Boží byly otevřené této touze. Pan farář přijel a přijal milého pána do katolické Církve zpět.

Dnes žasnou nad Boží prozřetelností, která využívá tak obyčejné a malé věci a dělá je velikými.

Sir Winton

- muž, který zachránil stovky dětí
z pomnichovského Československa

Psal se rok 1938. Mladý Winton začíná tušit nebezpečí, které je spojeno s tzv. konečným řešením. Nevíme proč a kde se vzala ve Wintonovi síla, aby nasadil své finance i energii pro odvoz židovských dětí do bezpečí. Stále více se přibližoval okamžik, kdy se uzavře šance. S tímto vědomím se mu podaří vypravít několik vlaků, které zejména do Velké Británie a Švédska odvezou více jak 600 dětí. Byly to opravdu vlaky naděje. Jejich cestující vítaly v Británii nové rodiny, čekalo je porozumění a pochopení. S vypětím všech sil mladý Winton prošel všemi úskalími, které skýtal úřednický aparát Británie a organizace hledání nových rodin pro „jeho děti“.

Dne 3. září 1939 se definitivně uzavřely cesty „vlakům naděje“. Byla vyhlášena válka Německu, a tak poslední vlak už své malé cestující do nových domovů nedovezl. Pro Wintona to byl šok. Co se asi odehrávalo při pohledu na odjíždějící devátou vlakovou soupravu? Nikdo netušil, že by stačil jediný den a děti by dojely do „stanice naděje“. A tak dlouhá desetiletí tento, ne sice šlechtic krví, ale šlechtic srdce mlčí o své misi, která pomohla zachránit mnoho lidských životů.

Psal se rok 1999 a do kin se dostává film, který diváky ohromil. Film líčí celý Wintonův příběh a na konci je ukázka z konference se samotným zachráněncem. Celý kongresový sál je pl-

Nicholas
Winton dnes

mladý burzovní makléř, Nicholas Winton

ný. A tehdy se reportérka ptá diváků, zda je tu někdo, komu ještě zachránil pan Winton život. A celý sál povstává. Jsou tu zachráněné děti, jejich synové a dcery, ale také jejich děti. A tak má dnes po celém světě tento člověk, který kdysi neváhal a šel s plným nasazením konat, více jak 5000 „svých dětí“.

Píše se rok 2003 a britská královna Alžběta II. povyšuje Nicolase Wintona do šlechtického stavu a uděluje mu státní vyznamenání. Uplynulo 65 let od doby, kdy Winton vypravil své „vlaky naděje“.

Myslím, že tento muž ve svém pokročilém věku je šťastný. Má důvod. Navždy se do jeho srdce zapsala vděčnost a láska, která pramení z jeho skutku. Bylo to jedno lidské rozhodnutí, ale zároveň mnoho úsilí a snad i zklamání, protože v jeho „rodině“ chybí 250 dětí, které byly vyrvány této poslední šanci. Ale přesto u tohoto člověka vnímáme, že sám zůstává v pozadí. „Prostě jsem jen viděl, co se děje, a snažil se pomoci.“ To je věta pravého rytíře, šlechtice, který nosí sice od letošního roku před svým jménem šlechtický přívlástek, ale který ví, že život od nás něco očekává.

A tak, když čteme tento příběh, možná se nám zdá, že nikdy nic takového nevykonáme nebo ani nejsme schopni vykonat. Ale věřím, že stát se šlechticem srdce může každý z nás. Jestliže budeme správně vidět kolem sebe a mít odvahu a lásku jednat. Potom i náš život bude prozářen štěstím navzdory všem možným překážkám.

P. Jan Dohnal

Drahe děti,

ve velkém městě přestala jít elektřina a přestalo svítit světlo v bytech, školách, obchodech, na ulicích a všude jinde. Zastavily se elektrické motory v továrnách, přestaly fungovat vařiče, pračky, televize, rozhlas, výtahy, počítače, pokladny v prodejnách, elektrické topení, nejezdily tramvaje ani metro, nebylo možné načerpat benzín do aut, maso i jiné potraviny se začaly kazit v ledničkách, lupiči provedli řadu loupeží, protože nefungovalo signální zařízení. Bez elektřiny byly všechny ty lampy, stroje a přístroje málo platné. Tehdy si lidé moc dobře uvědomili, že i když elektřinu nevidíme, jestli je v drátě nebo není, je přesto tak důležitá.

Podobně je to v duchovním životě. Pán Ježíš poslal apoštoly, aby šli do celého světa ke všem národům a všude říkali to, co jim říkal on sám, aby učili lidi žít jako děti Boží, které přijdou jednou do věčné radosti v nebi; aby obětovali mši svatou, křtili, biřmovali, odpouštěli hříchy, posilovali nemocné, žehnali manželům, světili kněze; aby byli stateční a ničeho se nebáli.

Apoštolové byli většinou rybaři. Dovedli sice lovit ryby, ale jak měli jít k mnoha národům a toto všechno dokázat? A také byli ustrašení; v noci před ukřižováním Pána Ježíše opustili a Petr ho ze strachu třikrát zapřel. Jak měli jít a nebát se, když jim Pán Ježíš předpověděl, že sice mnozí je budou mít rádi, ale jiní, že na ně budou velmi zlí?

Proto jim Pán Ježíš slíbil, že jim pošle Ducha Svatého. Až ten na ně sestoupí, naučí je všechno, bude jim připomínat všechno, co jim Pán Ježíš říkal. Dá jim do srdcí lásku, pokoj, útěchu, moud-

rost. Bude jim stále pomáhat, dá jim sílu, aby to všechno dokázali. Dá jim statečnost, aby se ničeho nebáli.

Bez pomoci Ducha Svatého by apoštolové byli jako ty stroje a přístroje bez elektřiny. Ale s Duchem Svatým šli statečně a radostně a dělali všechno, co jim Pán Ježíš řekl.

*Oheň, který dává světlo,
teplo a sílu do srdcí*

Ten se s nimi rozloučil a vstoupil na nebesa čtyřicátý den po zmrtvýchvstání (letos to připadá na 29. května) a za deset dní (letos 8. června) sestoupil na ně Duch Svatý.

Víte, že Duch Svatý je třetí božská osoba. Když děláme kříž, říkáme: „Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.“

Pán Ježíš je Syn. Často mluvil o svém Otci a modlil se k Němu a o Duchu Svatém. Pán Bůh je jeden ve třech osobách: Otec, Syn a Duch Svatý. Slavíme také svátek Nejsvětější Trojice (letos 15. června).

Aby apoštolové mohli zřetelně vidět, že na ně sestoupil Duch Svatý, ukázaly se nad jejich hlavami ohnivé plameny. Byla s nimi Panna Maria. Spolu s nimi se modlila a vyprošovala jim, aby jim Duch Svatý hodně pomáhal. Připomínáme si to ve třetím desátku slavného růžence: „který Ducha Svatého seslal“.

Duch Svatý působí i v nás. Abychom nebyli jako lampa, do které nejde proud, jako kamna, která nehřejí, jako stroj, který nefunguje. I nám Duch Svatý vkládá do srdcí lásku, radost, pokoj, moudrost, sílu, statečnost, aby nám je dával stále. Třeba kratičkou modlitbou: „Přiď, Duchu Svatý, naplň srdce svých věrných a zapal v nich oheň své lásky.“

Hodně darů Ducha Svatého Vám přeje a vyprošuje a srdečně Vás všechny zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

Poděkování

Chtěla bych z celého srdce poděkovat Pánu Ježíši a naší mamince Panně Marii za všechny milosti, ochranu, pomoc a požehnání po celý život a také za 50. výročí našeho manželství, které jsme 3. máje minulého roku slavili. Měli jsme naplánovanou svatbu koncem dubna, ale naše dvě družičky nás posily, abychom ji odložili, že mají obě odpolední směnu a že by to pro ně nebylo dobré. Když jsme to řekli našim rodičům, tak nám to nechtěli dovolit. V máji se neberte. Říká se: „Svatba v máji volá máry“. A lidé tomu věří i dodnes. Já jsem byla z toho smutná. Pak mě napadlo, že půjdu ke sv. zповědi a tam se poradím. Velebný pán mně to tak krásně vysvětlil, že tomu nemáme věřit, že jsou to jen pověry a tu svatbu že máme mít. Že naopak právě v máji by měly být svatby. Že měsíc květen je zasvěcený Panně Marii a ta že nám bude ve všem pomáhat a za nás se přimlouvat. A měl pravdu. Co to bylo problémů, strastí a starostí. Jiní by to řešili rozvodem a já se utíkala o pomoc k Panně Marii a vždycky všechno dobře dopadlo. Ten kněz už je dávno mrtev, ale já na něho pořád s láskou vzpomínám, jak nám dobře poradil. A Panna Maria nám pomáhá dobře doposud.

Děkuji Ti, Matičko, ještě jednou a prosím Tě odpusť mi, že děkuji tak pozdě. Ještě mám jednu prosbu o dar víry pro celou naši rodinu.

S úctou manželé Burdovi

Z celého srdce děkuji Panně Marii za vyslyšení prosby - narodil se mi zdravý a krásný chlapecek.

Helena, Zlín

Ustavičně děkuji Tě nejlepší z matek, která nikoho neopustí a nezklame, také sv. Josefovi a sv. Judovi Tadeášovi za obdrženou milost. Zároveň prosím o další pomoc pro celou naši rodinu.

Anna, vděčná citelka Neposkvrněná

Chtěla bych poděkovat Panně Marii za ochranu, o kterou ji každý den prosíme a kterou mně i celé rodině vyprosila u našeho Pána Ježíše Krista.

Zároveň prosím o vyslyšení Matku Boží, Pomocnici křesťanů, za udělení milosti pro svého syna. Ve svém podnikání se dostal do problému a dluhů, které se sice snažil splácet, ale nyní ztratil i zaměstnání, které potom měl. Proto se s ním dává

rozvést i jeho žena, se kterou má dvě děti. Byli odezdání před Bohem v kostele. Veškeré domluvy, že „co Bůh spojil, člověk nerozlučuje“, jsou marné. Syn i celá naše rodina je na pokraji svých sil. Proto prosíme Pannu Marii, Pomocnici křesťanů, aby nám vyprošovala sílu vše překonat a jednou v nebi se s Ní radovat. Touto cestou prosíme o modlitbu.

Děkujeme, Panno Maria, za vyslyšení a prosíme neopouštěj nás.

Milada, Žďár

S velkou vděčností děkuji Panně Marii, sv. Josefu a sv. Judovi Tadeášovi za mocnou přimluvu u Boha za nalezení zaměstnání pro vnučky. Věřím, že v nich budeme mít mocné přimluvice i v dalších potřebách.

Díky, díky!

L. Bílková

Chtěla bych poděkovat Panně Marii za ochranu, pomoc, za vedení a posilu ve víře, i za mnohá a mnohá dobrodíní, která mi dala. Zachránila život mé neteři, kterou v roce 1997 těžce pokousali psi.

Helena Petřelová

Stále žiji s žalmem 37 verš 5 „a vždy Ti Bože svoji cestu svěřuji, doufám v Tebe a poprosím Tě jednež Bože Ty sám“. Děkuji Ti. Miluji Tě.

Zlata Aghabová

Panna Maria, Ty, kterou denně a manželem vzýváme, děkujeme Ti za velikou ochranu a přimluvu u Tvého syna, kterou jsme citelně zakusili v naší svízelné situaci. Velké díky Maria. Prosíme o další ochranu a pomoc.

J. a F. Haluzovi

Chtěla bych splnit slib a veřejně poděkovat Pánu Ježíši a Panně Marii za vyslyšení mých proseb. Chci poděkovat za úspěšné ukončení studia mého vnuka na vysoké škole. Také za pravnučky, že se dostali na střední školu. Děkuji Panně Marii za pomoc v mých nemocích, operace žaludku, nemocí srdce a plic. Že jsi vyslyšela prosbu mou, mých dětí a známých, kteří se modlili za mé uzdravení. Díky všem. Ještě mám prosbu za dar víry pro celou naši rodinu.

Maria, svěřuji Ti svoje děti i celou naši rodinu, abys je vedla cestou lásky k Bohu i k bližním, cestou, která končí u Tvého Syna. Ochraňuj mě i celou naši rodinu i nadále a vyslyš naše prosby o které Tě denně ve svých modlitbách prosíme.

Ježíši důvěřuji Ti.

Ž. Lukaščíková

Tímto veřejným poděkováním plním slib složený naší Matičce, Panně Marii, za vyslyšení mé prosby o dar mateřství pro moji vnučku. Důvěřovala jsem v Tvoji pomoc Matičko naše a děkujeme za krásného, zdravého chlapečka.

Matko naše, oroduj za nás.

Tomášková od Blaníka

Veliký dík Pánu za dar společenství svatých a zároveň poděkování za jeho přimluvu u Nejsvětější Trojice. Bylo mi pomoheno z veliké tísně a obav.

Dostala jsem soudní výpověď z malého bytu ve starém domě s tím, že nemám právo tam bydlet, protože dekret, který mám, nový majitel neuznává. Bydlím tam 25 let bez problémů a nevěděla jsem, co počít. Právním věcem nerozumím, a tak se ani vyjadřovat v této oblasti neumím. A soud se blíží.

Vzpomněla jsem si na sv. Jana Nepomuckého a na různé staropražské legendy o něm. Byl to vzdělaný kněz a právník a je o něm známo, že rád lidem pomáhal. Napsala jsem mu psaní, plné důvěry s prosbou, aby se za mne u Nejsvětější Trojice přimluvil a aby mě u soudu sám zastoupil, že právníka žádného nemám, ani peníze, abych si to mohla dovolit. - Psaní jsem pak dala jako malý svitek k jeho hrobu v pražské katedrále a denně, po ranní mši sv. jsem tam prosila o přimluvu a pomoc.

Obvodní soud rozhodl v můj prospěch. Jenže pán a právník, zastupující majitele domu, se odvolal k soudu městskému. To už do toho vstoupil i můj bratr s tím, že k městskému soudu bez právníka jít nemohu a nabídl se, že tuto osobu vyhledá a zaplatí. U městského soudu to však nedopadlo dobře. Dvě, tři otázky od soudkyně, která ani nečekala až budou zodpovězeny, a během několika minut bylo jednání skončeno.

Přesto jsem neztrácela důvěru, chodila děkovat za dosavadní pomoc a prosit o další, nemá-li Pán jiné záměry. Můj právník totiž řekl, že lze podat u soudu Nejvyššího ještě tzv. dovolání. A tato instance byla na mé straně. Městský soud dostal příkaz věc znovu prošetřit. Už tam byl jiný soudce a tentokrát to dopadlo v můj prospěch. Chodila jsem děkovat a prosit dál, protože opačné straně nestačilo ani toto a podala dovolání též. Nevím, jak se mohlo stát, že toto dovolání podali o celý měsíc později než měli a tak, aniž chtěli, celý případ tím sami uzavřeli.

Děkuji Vám, naši nebeští advokáti.

Vděčná B. Pilátová

Můj syn prodělal mnoho nemocí. Narodil s křivicí a slepý na jedno oko. Učil se průměrně a vyučil se natěračem. V sedmnácti dostal velmi silný ekzém. Ve třiceti pěti letech ho začaly bolet nohy a musel na operaci, nejdříve jedné nohy a za rok druhé. Bohu díky obě dobře dopadly. Pak se oženil a odstěhoval a začal chodit k jiným lékařům, kteří ho poslali k posudkové komisi, z jejíž rozhodnutí mu byla odebrána polovina důchodu a musel si sám hledat práci. Na zmíněné rozhodnutí však syn podal odvolání a nová komise mu zpět přiznala plný invalidní důchod, že mu právem patří. Chci proto poděkovat našemu Nebeskému Otci, Milosrdnému Ježíši, neposkvrněné Panně Marii a všem našim patronům za přimluvu v této těžké situaci.

vděčná Jana, Slezsko

Bude to už dva roky, co jsem se přihlásila na poutní zájezd k Panně Marii do Lurd. Měla jsem velké zdravotní potíže a do poslední chvíle jsem nevěděla, jestli tu cestu vydržím. Vybrala jsem hodně injekcí na bolesti páteře, které mně vystřelovaly do nohy a nemohla jsem dobře chodit. Vnitřní hlas mně ale pořád říkal ať to nevzdávám a vydržím. Celou cestu jsem byla na práškách, až do té doby, kdy jsem s velkou vírou a modlitbou vstoupila do bazénu s vodou. Jaká byla má radost, když jsem po vykoupání zjistila, že bolesti v noze zmizely úplně a křečovitě bolesti páteře, které mně trápily od operace 5 let do dnešního dne zatím nemám. Chci proto veřejně vyjádřit díky Matičce Boží, která nám neustále pomáhá v našich životních těžkostech.

Neposkvrněná Panno Maria Lurdská, děkuji vroucně za Tvou pomoc. Stůj při nás dále a vyprosuj u svého Syna požehnání, ochranu a dar pevné víry pro celou mou rodinu.

Vděčná Květa z Uh. Hradiště

Svou vděčnost vyjadřují: Naďa z Ústecka, Lenka Machová, maminka Markéta, Marie z Polešovic, Josef Kubový, R.N. Buchalová, Zdenka z Moravy, Josef Kuchta, Helena Chybidziurová, Zdena Smolíková, Štefan Macan.

O modlitbu prosí: Naďa z Ústecka, Olga H., David Strnad, Josef Kubový, B. Zavadilová, Martina P., Kateřina z Lanškrouna, Marie Pertlíková.

Dopisy čtenářů

Milá redakce Immaculaty a drazí čtenáři!

Ve vaší rubrice „Poděkování“ pravidelně vychází desítky díky za zdravě narozené děti. Často i za takové, kterým byla během prenatalního vývoje stanovená diagnóza Downova syndromu. Z Vašich dopisů vystupuje opravdová víra v Boha, v Pannu Marii.

Já jsem z těch, kteří nic o diagnóze Downova syndromu nevěděli, a přesto Pán dopustil, že jsme s manželem byli podrobeni velmi těžké životní zkoušce víry. Při porodu našeho druhého dítěte (je to holčička) proběhlo všechno jako „po másle“. Porod byl přirozený, žádné komplikace. Až 4. den po porodu za mnou na pokoj přišla lékařka - byl to den slavnosti Nejsvětější Trojice, oznámila mi stroze, že dítě - to nádherné dítě vedle mně - je mentálně postižené (Downův syndrom) a ke všemu má velmi těžkou srdeční vadu. Kříž byl tedy dán, byly jen dvě možnosti. Buď utéct nebo zůstat stát u paty kříže. S mým manželem, se sedmiletým synem i s ostatními příbuznými jsme se rozhodli pro to druhé.

Vědomě jsme přistoupili vykonávat Boží vůli až do konce. Slova z „Otčenáše“ - buď vůle Tvá - najednou dostala nový rozměr. Byl totiž konec vlastním plánům, vlastním touhám... Bůh to byl, kdo toužil být obdarován naší vytrvalostí a důvěrou v Něho. Následovala celá řada pravidelně se opakujících vyšetření, při nichž se nás lékaři (někdy i bez citu) ptali, jestli bychom si naši holčičku nechali, kdybychom věděli, že je tak vážně nemocná a postižená.

Vždy jsme je znovu a znovu překvapovali svým „ano, nechali“. Začali jsme často navštěvovat nemocniční oddělení kardiologie (Praha - Motol, Brno, aj.), navštěvujeme oddělení endokrinologie (má totiž špatnou i štítnou žlázu), genetiky, neurologie (nechodí, jen sedí). Mockerát jsme byli hospitalizováni v nemocnici (největší operace trvající více než 8 hodin, kdy jí srdíčko alespoň částečně „spravili“, následovalo mnoho pobytů v nemocnici, kdy měla zápalu plic, „modrala“ apod.). V Praze nás vyřadili z dalších ope-

rací, protože srdce je natolik poškozené, že ho nelze ani transplantovat ani operovat, zemřela by. Jejich diagnóza zní: tři čtyři roky života.

Teď má dceruška tři roky, nechodí, sedí - to byl vymodlený dárek k Vánocům, komunikuje, je s ní legrace, snaží se mluvit, mentálně je na úrovni asi ročního dítěte. Umí kříž, ví, kde je kostel, při mši sv. tančí... I když nechodí, nemluví, pořád se směje. Rozdává radost nám i svému okolí, je živým důkazem Boží přítomnosti mezi námi. Kdykoliv jsme stáli v její nemoceci u její postýlky, vždy to byla ona, kdo nám dává sílu. Bůh mi tak ukázal, kde čerpat energii - u kříže. Milujeme kříž, je naší oporou, ne neštěstím. V tomto mentálně postiženém človíčku já vidím Boží tvář, děkuji Kristu i Marii, že mi dali pohlédnout do tváře svého anděla. Že nám ho alespoň na jistý čas půjčili a my se můžeme dívat do tváře živé lásky.

Tento dopis jsme se rozhodli napsat, protože víme, že máte mnozí jinak postižené děti, přesto nepřestávejte děkovat Bohu za důvěru, kterou vložil do vás. Musím říci: „Bůh mi věří natolik, že mi světil jednoho ze svých svatých!“ I když jsou tyto děti pro mnohé lidi něčím nedokonalým, věřte, že v Božích očích dokonalejší a čistší tvorečky nenajdete.

Přijetí kříže a Boží vůle - v tom je tajemství štěstí na zemi.

S pozdravem vaše čtenářka Renata

Vážení bratři v Kristu,

v 66. čísle Immaculaty jsem si přečetl v článku Růžence, poznámky k metodě modlitby, že se přidává mezi jednotlivé desátky také fatimská modlitba, v níž se modlíme ... doved' do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.

Chtěl bych k tomu dodat svůj vlastní prožitek:

Fatimskou modlitbu v růženci jsem se modlil dlouhá léta a konečnou prosbu jsem chápal, že se modlím za duše, které to nejvíce potřebují. Ve své domýšlivosti jsem se mezi ně nezařadil. Před několika lety nastala první změna v tom, že možná i já mohu patřit mezi tyto duše, ale i tak zůstal určitý stupeň domýšlivosti v tom, že jsem připustil jen možnost.

V současné době už vím s určitostí, že mezi ně patřím a jsem šťasten, že se za mou spásu modlí obrovské množství těch, kteří tuto modlitbu vkládají do růžence.

Pán at žehná Vaší práci!

dominikánský terciář Tarsicius

ZPRÁVY

Hrozba smrtí aktivním katolíkům

Castrův komunistický režim se vůbec nezměnil. Svědčí o tom mj. i požadavek trestu smrti pro katolického aktivistu José Antonia Ferrery Garcíi, souzeného za „nedovolenou“ náboženskou aktivitu. Souzený je jedním z hlavních představitelů katolické organizace „Křesťanské osvobozené hnutí“. Nejvyšší trest požaduje prokurátor provincie Santiago de Cuba.

GN 16/2003

Výročí Reinholda Schneidera

Slavnostními bohoslužbami v německém Muensteru byla uctěna památka známého katolického spisovatele Reinholda Schneidera, od jehož smrti uplynulo 45 let. Byl znám svým protihitlerovským postojem, který vtělil i do některých románů, především „Las Casas před Karlem V.“, v němž odsuzuje krutosti Španělů vůči domorodým Indiánům ve Střední Americe 16. století a vysoko hodnotí postoj katolických misionářů, kteří proti této genocidě, v níž jinotajně představuje nacistickou genocidu vůči Židům, protestovali.

GN 16/2003

Biskupové proti Mugabeho režimu

Katoličtí biskupové africké republiky Zimbabwe ostře odsoudili ve svém pastýřském listě vládu prezidenta Roberta Mugabeho, která potravinovou pomoc ze zahraničí rozděluje pouze mezi členy své politické strany ZANU. Kdo nepředloží její stranický průkaz, nedostane ani olej, ani kukuřici, ani jiné věci denní potřeby. Hlad sužuje tuto zemi už několik let. „Život lidí je v nebezpečí a politizace rozdělování potravinové pomoci je nemorální,“ říká se v pastýřském listě.

TdH 17/2003

Kondomy nejsou řešením

Katolická církev v africkém Kongu odmítá nabídku kondomů, které západní státy v obrovském množství chrlí do rozvojových zemí jako údajné „řešení“ těžké sociální situace a jako „prevenci“ proti AIDS. Řekl to na setkání v portugalském Lisabonu arcibiskup z Kisangani Laurent Monsengwo. Vyložil ve svém vystoupení, že kondom, jakož i jiné antikoncepční prostředky, nejsou vůbec žádným řešením. Tím může být pouze život ve zdrženlivosti, cudnosti a věrnosti.

Information FMG 79/2003

Papežská rada pro rodinu připomíná katolické principy

Vatikán znovu upozornil na principy sexuální morálky. Papežská rada pro rodinu, vedená kuriálními kardinálem Alfonsem Lopézem Trujillem vydala speciální Slovník katolické morálky, čítající 867 stran a obsahující hesla typu potrat, bioetika, sexuální identita atd.

Slovník zahrnuje též nejnovější vědecké poznatky z medicíny a jejich zhodnocení z hlediska katolické nauky.

Glaube und Kirche 4/2003

Společné úsilí křesťanů a muslimů o mír v Libérii

Monrovie. Křesťané a muslimové hrají významnou roli v procesu obnovení míru v Libérii. Hlavním protagonistou tohoto úsilí je Mezináboženská rada Libérie (IRCL), ustanovená v roce 1990 Liberijskou radou církví a Národní islámskou radou. Zástupci křesťanů a muslimů se setkali s liberijským prezidentem Charlesem Taylorem a vzbouřenci „Sjednocených liberijců za sjednocení a demokracii“ a usnadnili jednání mezi vzbouřenci a zástupci Ekonomického společenství západní Afriky. Na začátku dubna se zástupci Mezináboženské rady Libérie setkali s představiteli 18 stran v Libérii a podepsali společnou výzvu vládě a vzbouřencům, aby se dohodli na příměří. Mezináboženská rada Libérie, kterou vede arcibiskup Monrovie mons. Francio Michael Kpakala, má podporu Ekonomického společenství západní Afriky a již řadu let usiluje o ukončení civilní války v Libérii. Biskupové Libérie již mnohokrát vyjádřili svou starost nad nárůstem bojů, které přinášejí nové utrpení národu, který je už dlouho trýzněn válkou.

RaVar 26.4.2003

Generální kapitula u sester minoritek

Dne 4. a 5. dubna měla Kongregace sester třetího řádu sv. Františka (sestry minoritky) svoji mimořádnou generální kapitulu. Delegátky zastupující moravské a slovenské kláštery, pod vedením generální představené s. Antonie Kuřinové, uvažovaly nad posláním své kongregace v 21. století. Kromě jiného rozhodly o otevření nových komunit v Jihlavě a Bratislavě.

red

Fatimsko - loretánské dny v minoritském kostele sv. Janů v Brně

Každého 13. dne měsíce od května do října

Program:

14:30 - výstav Nejsvětější Svátosti

15:00 - radostný růženec

15:30 - mše svatá

- eucharistický průvod

- svátostné požehnání

- průvod do Lorety

- bolestný a slavný růženec v Loretě

OBSAH

Modlitba za Mír.	1
Ze života sv. Františka z Assisi	2
Petr našich dnů - On je naprostým Pánem kosmu.	5
Nová encyklika o Eucharistii	6
Zmrtvýchvstání - výraz křesťanské naděje	7
Působení Ducha Svatého v životě Panny Marie	9
Sedm darů Ducha Svatého.	11
Josef Kopertinský (3. část)	12
Tunika z Argenteuil.	14
Poutní místo Svatý Hostýn	16
Vyslyšená prosba.	17
Pochod pro život 2003	18
Kdo je to muž?	19
Opravdová láska čeká	19
Modlitba zamilovaných	20
V máji na máry.	21
Tajemství světa s rozjímáním podle Písma svatého.	22
Věštění je hříchem	24
Malé věci, ale Pán je dělá velkými	25
Sir Winton	26
Oheň, který dává světlo, teplo a sílu do srdcí	27
Poděkování	28
Dopisy čtenářů.	30
Zprávy	31

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 3/2003, ročník XII.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nadpisy a zkracovat příspěvky.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/ 6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1výtisk. Předplatné na rok 2003: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,
e-mail: immaculata@minorite.cz ;tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:
Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně. Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vtištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplat!

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas pro Vás denně vysílá na středních vlnách 1530 kHz, 1467 kHz
a na krátkých vlnách 4005 kHz, 5890 kHz, 7250kHz (75m, 51m, 41m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

28. června - 2. července 2003 na Cvilíně u Krnova

FRANTIŠKÁNSKÉ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

(7. FSM)

DOTEK, KTERÝ KŘIČÍ

BUDE VOLAT KAMENÍ.

(Lk 19, 40)

Stejně jako se začala probouzet příroda kolem nás, vrhli jsme se i my do přípravy dalšího Františkánského setkání mládeže na Cvilíně. Téma prošlo několika proměnami a skončilo souhlasem: „Jo, to je ono!“ Na co se tedy můžete těšit? Spolu se svatým Františkem budeme objevovat Boha, který po nás touží, který nás volá a který se nás dotýká. Nechte do svého srdce vstoupit **DOTEK, KTERÝ KŘIČÍ!**

Všichni, kteří chtějí být zasaženi tímto mohutným Božím hlasem, zveme na Cvilín v době od 28.6. do 2.7. Příspěvek za účast 300 Kč. Ubytování zajištěno (nutný spacák a karimatka). Možnost noclehu ve vlastním stanu. Přihlásit se je možno do 21.6. 2003 na adrese: **o. Lešek, Konvent Minoritů, Masarykova 39, 746 01 Opava, tel. 553 712 807.** Po přihlášení obdržíte podrobnější informace (prosíme, uvádějte svou přesnou adresu!)

O vaši modlitební podporu prosí o. Lešek a přípravný tým.

Pokoj a Dobro!

*Ježíš řekl:
„Já jsem
vzkříšení a život.
Kdo věří ve mne,
i kdyby umřel,
bude žít.
A každý, kdo žije
a věří ve mne,
neumře navěky.
Věříš tomu?“
(Jan 11,25-26)*